IX. évfolyam, 32. szám
1953. augusztus 6.

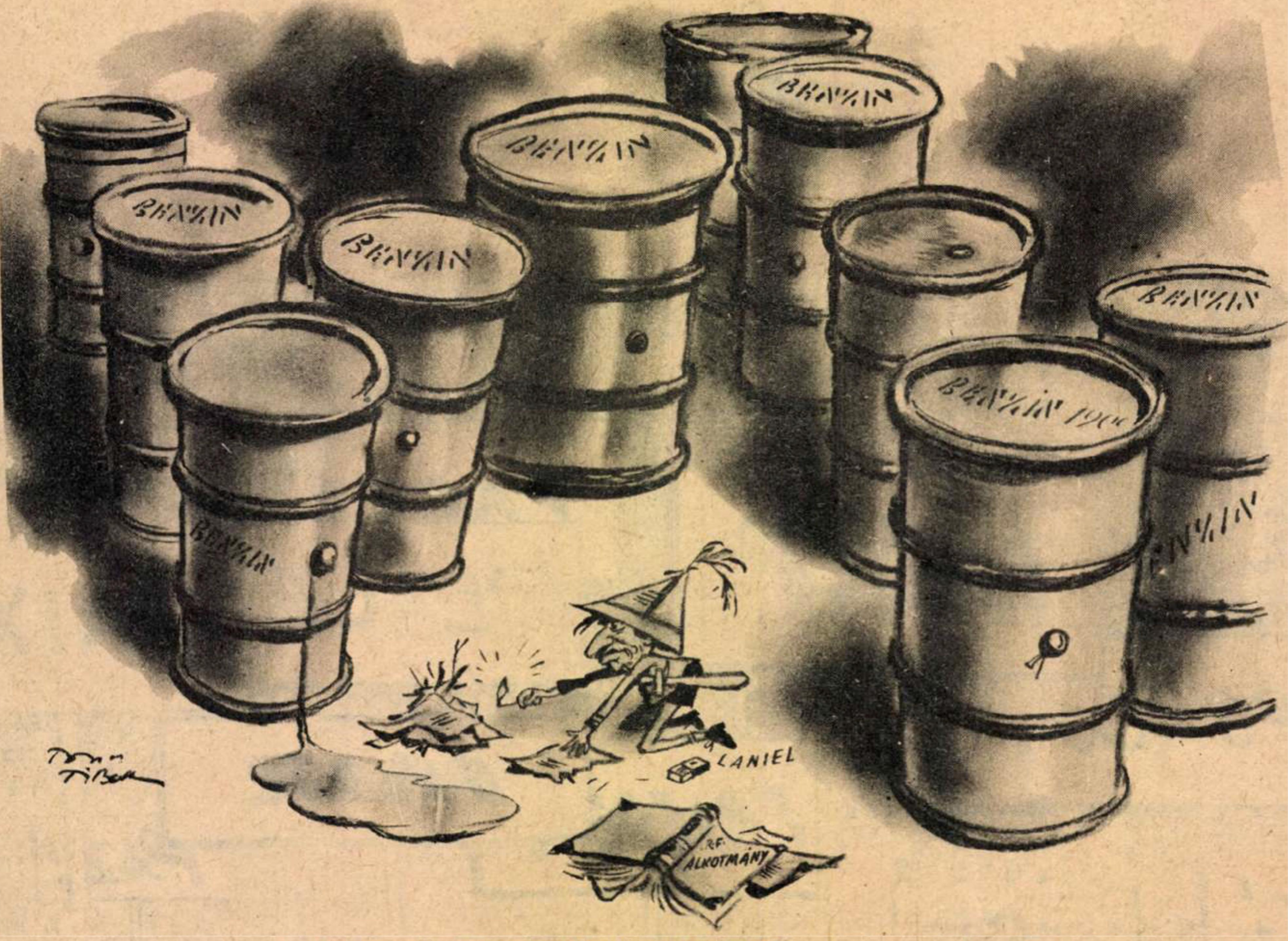
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A BÉKE GYŐZELME

Alkotmánymódosítás és benzinadó Laniel programmjában

Laniel: Kíváncsi vagyok, vajjon tényleg repülök-e?...

Párizsi telefonbeszélgetés

— Halló! Laniel miniszterelnök úr őexcellenciáját kérem!

— Ki kéri kérem?

— Durand elnök-vezérigazgató, a Durand-művek főrészvényese, a...

— Köszönöm, ennyi elég! Kapcsolom őexcellenciáját!. Excellenciás uram, kapcsolom Durand elnök-vezérigazgató urat, a Durand-művek főrészvényesét, a...

— Köszönöm, ennyi elég! Halló, itt Laniel! Szervusz Pierre!

— Szervusz Joseph! Hogy vagy?

— Köszönöm, most már jobban.

— Mi történt?

— Sokkal kellemesebben érzem magamat. Eddig olyan rossz volt arra gondolni, hogy Franciaországban annyira rövid a kormányok élete... Hogy reggeltől estig egyebet se csinál az ember, csak inog... Nagyon sokat szenvedtem ettől... Folyton gyötört a gondolat, hogy milyen keserves mesterség francia miniszterelnöknek lenni...

— Joseph! Csak nem szilárdult meg a helyzeted?

— Azt nem! De nagyon vigasztaló érzés, hogy most már olasz miniszterelnöknek lenni sem fenékig tejfel...

A gyorsaság nem boszorkányság...

Anyagbeszerző: A szükséges anyag beszerzéséhez legalább négy hónap kell!

Osztályvezető: Pedig sürgős! Ha egy hónapon belül beszerzi, kap 300 forint célprémiumot!

Anyagbeszerző: Az anyag holnapután itt lesz!

AUGUSZTUS 9: VASUTASNAP

— Egy szép csokor virágot kérek!
— Az apukád talán Illés?
— Nem. Az anyukám vasutas.

Miért járnak a pécsváradi asszonyok és lányok a gépállomás előtt befogott füllel?

Mert a gépállomás dolgozói a bajokon kizárólag azzal próbálnak segíteni, hogy káromkodnak.

CSOHÁNY GABRIELLA: A BVT emlékeiből

Egy szíriai

Azt mondta nékem Dzsabri elvtárs,
hogy jöttünk a gyár kapuján:
„Bárcsak lehetnék harminc éves,
jó volna negyven is talán
és de jó volna itt maradni
bévül a gyárnak kapuján!"

Aztán mentünk az egyetemre.
Dzsabri sóhajtott: „Vén vagyok,
tegyetek csodát vén szívemmel,
ti mindentudó magyarok!
Had legyek ismét húszesztendős,
s az egyetemen maradok..."

Aztán mentünk egy óvodába.
Ott már hangosan nevetett:
„Nékik a legjobb! Hogy lehetnék.
Magyarországon kisgyerek?"
Egy kis lány pisze orrát nézte,
könnye potyogott, s nevetett...

Villásreggeli

Nem eszik a vendég. Néma, bánatos.
Visszautasít kávét, húst, teát.
Zavarban vagyunk, mit adjunk néki,
hogyan találjuk el a gusztusát?

Zoli kínálja fáradhatatlan;
Büdös, jó sajtból biztosan eszik!
— Szaglász a vendég: Vigyék el kérem,
ettől nem bírtam én a reggelit...

Nyelvtanulás

Biztatom magam: Tanulj nyelveket!
Csak te nem tanulsz! Mindenki tanul!
Nézd e chilei apró gyermeket,
hároméves csak, — s már tud spanyolul...

Egy és más...

Bizonyos ügyben el kellett járnom bizonyos helyen, bizonyos Alcsutinál. Hivatalának hat emeletét megmászván értésemre adták, hogy szabadságon van. Kérdésemre, hogy ki hát a helyettese, azt felelték, hogy bizonyos Felcsuti, de ő is szabadságon van. És ki látja el ügykörüket? — firtattam tovább. Senki. Ügykörük két hétig szünetel, a felek nagyrésze amúgyis szabadságon van.

Szerencsémre ugyane hivatalban ismerem Poroszlait, készséges embertársamat, s így nyomban őt kerestem. Mint megtudtam, szabadságon van. No persze — tűnődtem — július a nyár veleje, okos ember akkor nyaral, nem úgy mint én szamár, aki februárban üdültem Siófokon. Már mit sem remélve érdeklődtem Csont Alfréd iránt, mert ő is elintézhette volna a dolgot. Persze szabadságon találtam őt is. Szinte csoda — tűnődtem tovább — hogy valaki Pesten is maradt. No lám, itt van például Iholka Gyuszi, éppen jön fel a lépcsőn, ő majd elintézi azt az izét.

— Kérlek — mondja — én már féléve Miskolcon dolgozom. Most szabadságon vagyok.

•

Sokat és szívesen álldogálok a Fényképészeti Szövetkezetek kirakatai előtt, nézegetve a hatalmas arcmásokat, amelyek a nyilván megelégedett rendelőket ábrázolják. Észbontóan szép lányok, bátortekintetű és hullámos hajú ifjak, marcona tűzoltók néznek onnan vissza rám ellentmondást nem tűrő arckifejezéssel. Fejüket valamenynyien ferdén tartják, negyvenötfokos szögben előredöntve, mintegy átlót képezve velük a kép két ellentétes sarka között.

Nézegetem a sok szép dőltfejűt s aztán megtekintem magamat is a kirakat üvegében. Fejem egészen függőleges a nyakamra. Szívem elszorul. Óh, mért is születtem nyomoréknak...

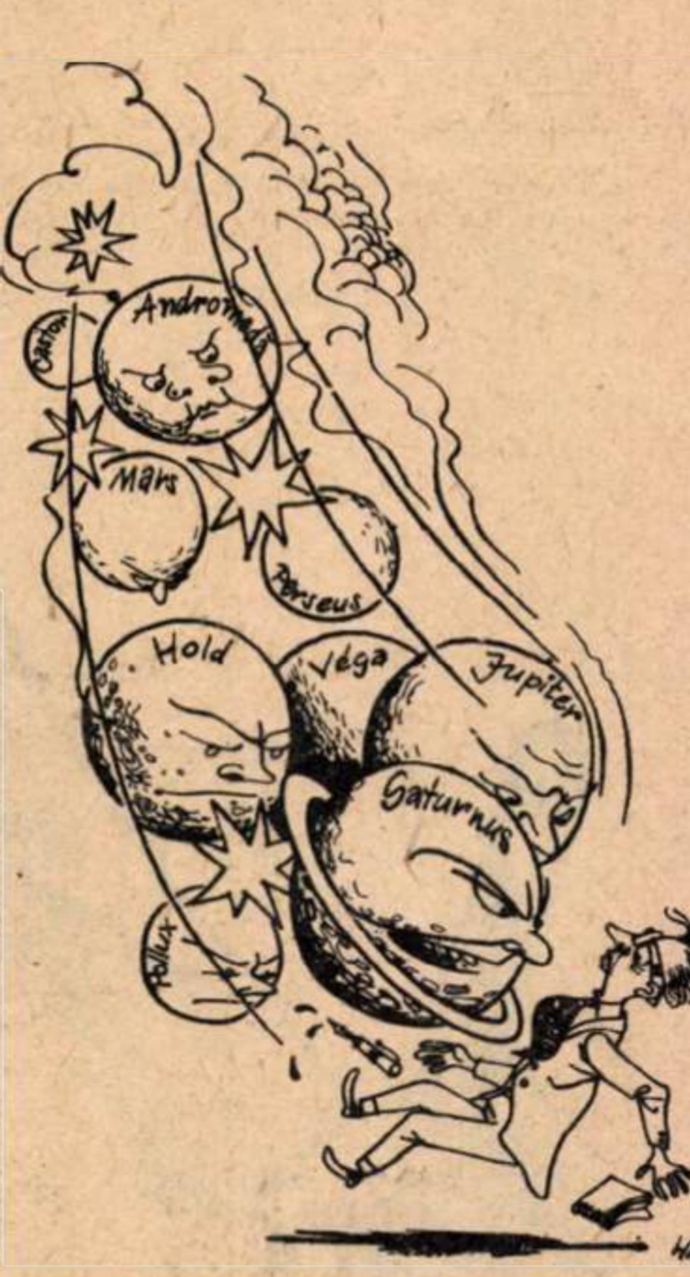
•

Mindannyiszor megdermedek, valahányszor megpillantom a Fővárosi Sütőüzem plakátját az autóbuszon: a fényesen kivilágított Budapest felett hatalmas sóskifli ragyog a csillagos égbolton. A gigászi méretű és alaposan megsózott égitest, amelyen megfelelő teleszkóppal még a köménymagok is kivehetők, lenyűgöző látvány, sőt félelmetes és arra int, hogy vannak még csodák a világűrben, amelyekről eddig nem is álmodtunk. A plakát hatása alól nem lehet szabadulni.

Sóskiflit ugyan eztán sem eszem többet, mint eddig, de hátralevő éveimet a csillagászatnak óhajtom szentelni.

Tabi László

Egy amerikai ujságíró kalandja

A csillagok: Megállj, te pimasz! Te tagadtál le bennünket az égről?!

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE . . .

(Levél a Ludas Matyi szerkesztőségéhez)

Kedves Ludas Matyi,

legutóbbi számod hetedik oldalán alul a balsarokban egy kedves, mulatságos és tanulságos rajz jelent meg. Aranyos kis lurkó ül egy robogó biciklin, karbatett kézzel és a vázra feltett lábakkal, bemutatva a biciklizésnek azt a magasiskoláját, amelyet én — sajnos — már az életben sohasem fogok megtanulni. Mindezt a fiúcska behunyt szemmel, lejtőn lefelé műveli, ügyet sem vetve arra, hogy vele szemben egy autó robog.

A rajz címe: „Aminek nem szabadna lennie . . .“ — és a cím tökéletesen fedi a tartalmat, vagyis, hogy az ifjú biciklisták efféle artistamutatványok kedvéért ne veszélyeztessék életüket, a közbiztonságot és a szegény sofförök lelkinyugalmát.

De Matyikám! — egymillió magyar biciklista szószólója kívánok lenni (a számot csak úgy találomra mondom) — amikor leszögezem, hogy ez a rajz esetleg alkalmas arra, hogy általában biciklistaellenes hangulatot keltsen az országban. Pedig e pillanatban nem a biciklisták veszélyeztetik a közlekedést, hanem a közlekedés veszélyezteti a biciklistákat.

Előre is kijelentem, hogy hatalmas tömeg áll mögöttem, mert a járműtulajdonosok döntő többsége a mi sorainkból kerül ki. Utánunk már csak a lovaskocsik, gyalogjárók és más, még jobban megvetett kasztok következnek. Szóval nem vitás, hogy a bicikli egyike a leghatalmasabb tömegmozgalmaknak, amelyek valaha a közlekedésben tapasztalhatók voltak. És miképpen nyilvánul ez meg a valóságban?

Minket nem szeret senki. Utálnak az autósok, motorosok, szódáslovak és gyalogjárók egyaránt. Meg kell azonban jegyeznem, hogy ez a tábor nem egységes, mert egymást legalább úgy utálják, mint közös erővel minket.

Utálnak továbbá az autóbusz- és villamosvezetők, valamint nemre és korra való tekintet nélkül mindazok, akik nem tudnak biciklizni, vagy tudtak, de már elfelejtettek.

Mi ki vagyunk szorítva az összes főútvonalakról, továbbá a mellékútvonalak egy részéről, továbbá a járdáról, továbbá az egész V. kerületből, amely mellesleg Budapest legkevésbbé forgalmas része. Ki vagyunk tiltva a Sztálin-útról, amelynek külön bicikli útja van tur és retur. Egyre szűkül a kör nagy és nemes múltra visszatekintő családunk körül, maholnap csak kerékpárunkat hanyagul vállunkra vetve járkálhatunk a pesti utcákon.

Se szeri, se száma ama helyeknek, ahová mi biciklisták be se tehetjük a pedálunkat, az V. kerületi tilalom folytán pedig gyakran világkörüli útra kell indulnunk, amíg eljutunk — mondjuk — az Alkotmány-utcából a Molnár-utcába, persze az indulás vállravetve, a megérkezés pedig csak tolva történhetik.

Ennyit a társadalomban elfoglalt megalázó helyzetünkről, most pedig nézzük meg, milyen mértékben veszélyeztetjük mi, vad biciklisták a közbiztonságot, miértis indokoltak lennének velünk szemben a felsorolt óvatossági rendszabályok. Elnézést kérek, ha defektet kapott biciklista-lelkem egész keserűségét kiöntöm és azt se bánom, ha azt mondják rám: ennek egy pár kerékkel több van. Holott legfeljebb egy kerékpárral van több. (Bocsánat a rossz szóviccért, de tudja is az ember, mit beszél fájdalmában.)

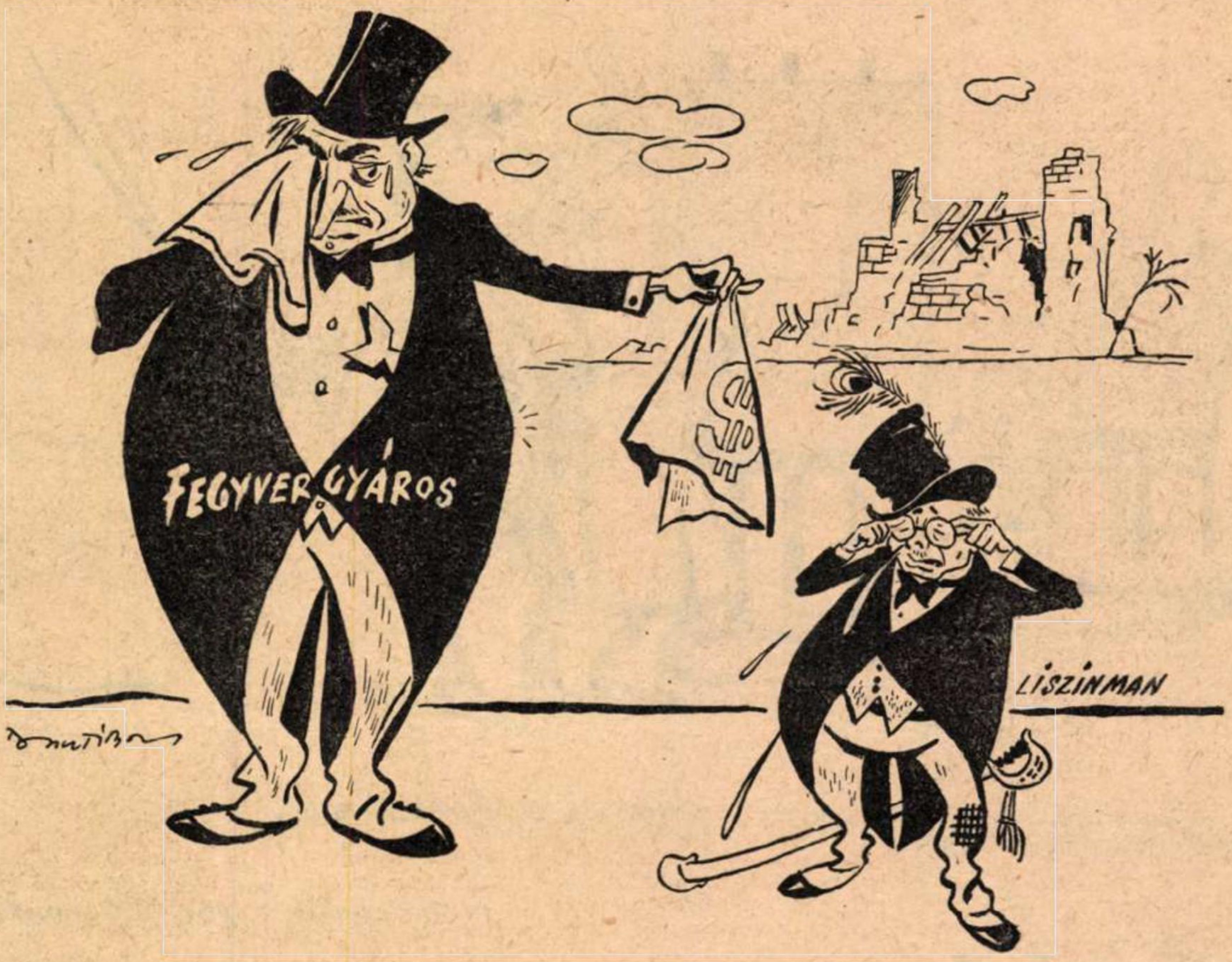
Szóval a karambolok . . . Nem akarok olyan olcsó fogással kísérletezni, hogy vizsgálat tárgyává tegyem, hány autót, motorbiciklit, villamost, autóbuszt ütöttünk el az évek folyamán mi, elvetemült kerékpárosok. Jó, jó, tudom . . . elég, ha minket elütnek, de újból meg kell jegyeznem, hogy a felsorolt járművek maguk is ádáz marakodásban élnek egymással s csak akkor egységesek, ha egy jámbor bicikli jelenik meg a láthatáron. S mégis: így elnyomva, kitiltva és a járda mellé szorítva is állítom, hogy a közlekedési balesetek igen csekély hányada fűződik a mi ténykedésünkhöz. Mert minket elütni se könnyű és csak a többi járművezetők minden akadályon győzedelmeskedő akaraterejét jellemzi, ha egyik-másikunk mégis terítékre kerül.

Nem folytatom, Matyikám, mert reszket a kezemben az írógép, felpanaszolván az évek folyamán felgyülemlett fájdalmainkat. Arra kérlek, hogy már csak a vita kedvéért is adj helyet levelemnek és ragadjanak ceruzát ama rajzolóid, akik nemcsak rajzolják, de meg is ülik a biciklit, nem ugyan karbatett kézzel és a vázra helyezett lábbal, de mindenesetre abban a néhány utcában, amit még meghagytak nekik.

Soraim közléséért előre is köszönetet mondva és megköszönve munkatársatoknak, hogy szóra bírt, maradok kettőt csöngetve

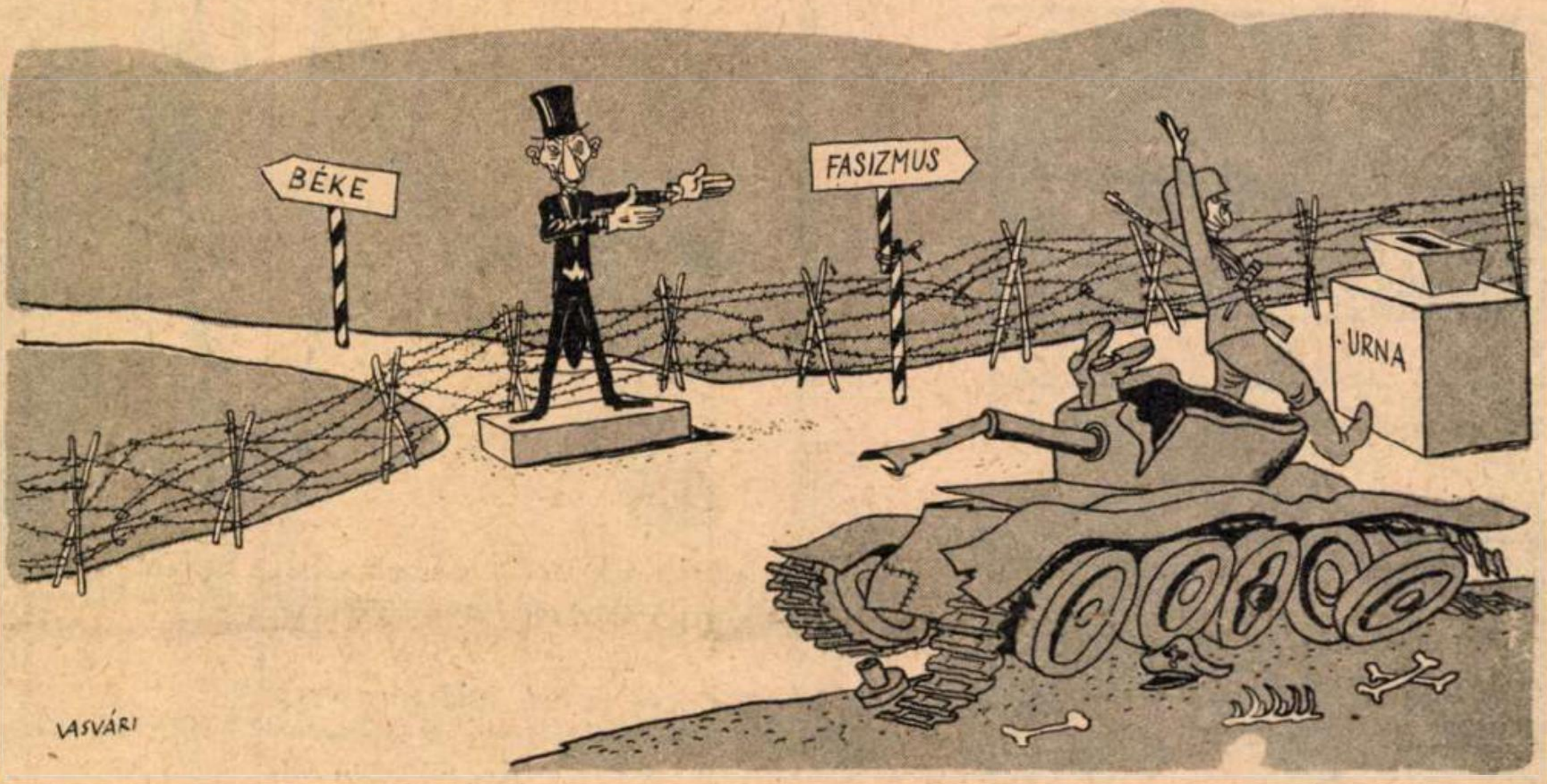
Darvas Szilárd
író és biciklista.

ALÁÍRÁS UTÁN

— Nesze fiam, töröld meg az orrod!

Adenauer választási programmja

Járt utat a járatlanért el ne hagyj!

A dollár függvénye

Daladier volt francia miniszterelnök cikket írt a francia politika szégyenletes dollár-függőségéről.

Laniel: Pár hét alatt egészen jó akrobata lettem! Csak ne mártogatna mindig ebbe a piszkos vízbe . . .

Jaj de ravasz dolog az a panasz!

Aki kért már panaszkönyvet,
Tudja azt, hogy sokkal könnyebb
Sziklán vizet fakasztani,
Mint ilyet leakasztani.

A panaszkönyv — mily nagy öröm!
Nincs a pulton, nincs a szögön.
Nyúlnak érte jobbra, hátra,
S még ők kérdik, hogy ki látta?

Megkeresni, hogy ki látta,
Elszélednek jobbra, hátra . . .
A panaszos mit is tegyen?
Áll, mint vén szamár a hegyen!

Végre hírnök jő s jelenti:
A könyvet nem látta senki!
A kartárs, ki könyvet gondoz,
Ma ment el a Balatonhoz!

A panaszos mit csináljon?
Kinek szóljon? Kire várjon?
Kérdi, hol van a vezető?
Szólnak: — Címe Galyatető . . . .

Helyettese? — Értekezik . . .
ÜB-titkár? — Még hetekig
Nem jöhet be, nem is várják.
A . . . vakbelét operálják! . . .

Aki reggel jön panaszra,
Ráveszik, hogy elhalassza!
Ragyog a nap sugarasan, —
Bolond, kinek panasza van!

Aki este jön panaszra,
Ráveszik, hogy elhalassza!
Hisz a költő is azt mondja:
Este ki-ki „nyugalomba“! . . .

Volna nekem egy ötletem:
Ne panaszkönyv, — más könyv legyen!
Ha dicséret-könyv a neve,
Nem veszne el akkor sose!

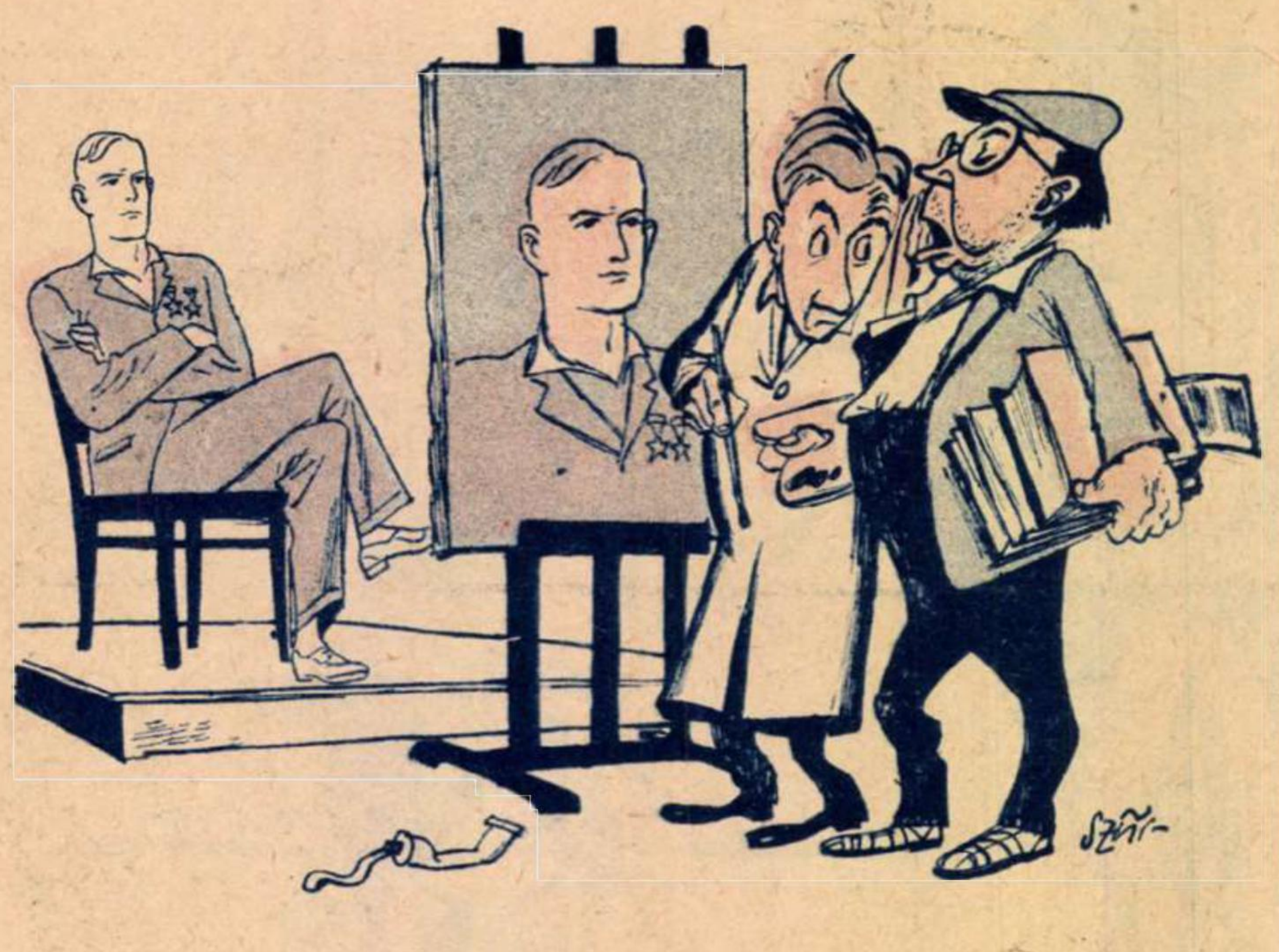
S a panaszos, — az se sírna,
Mert a könyvbe ilyet írna:
— „Megdícsérem ezt a helyet,
Utolsók közt szinte vezet!“ . . .

K. Tóth Lenke

REKORDTERMÉS!

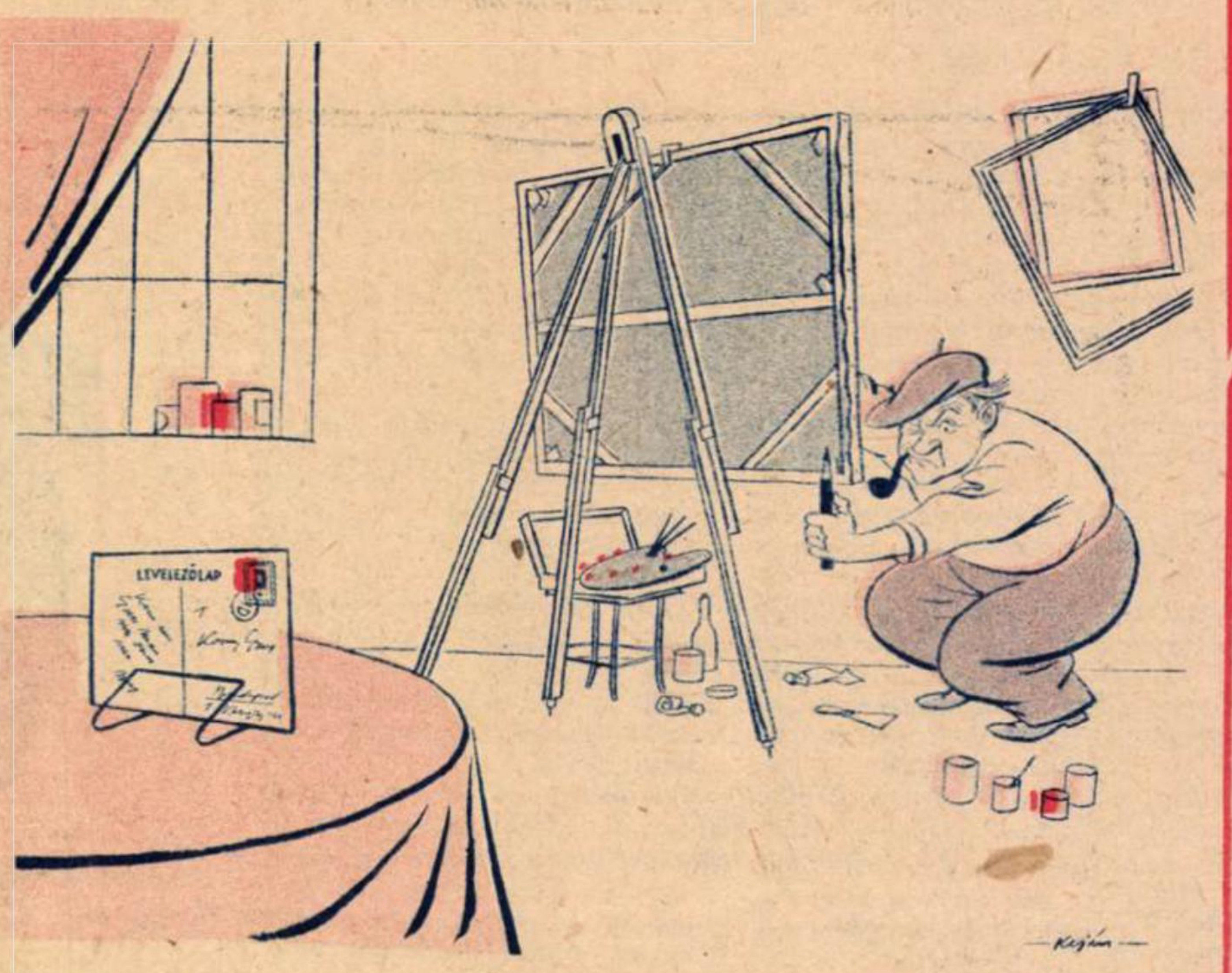

Egy kissé túlzott aggály

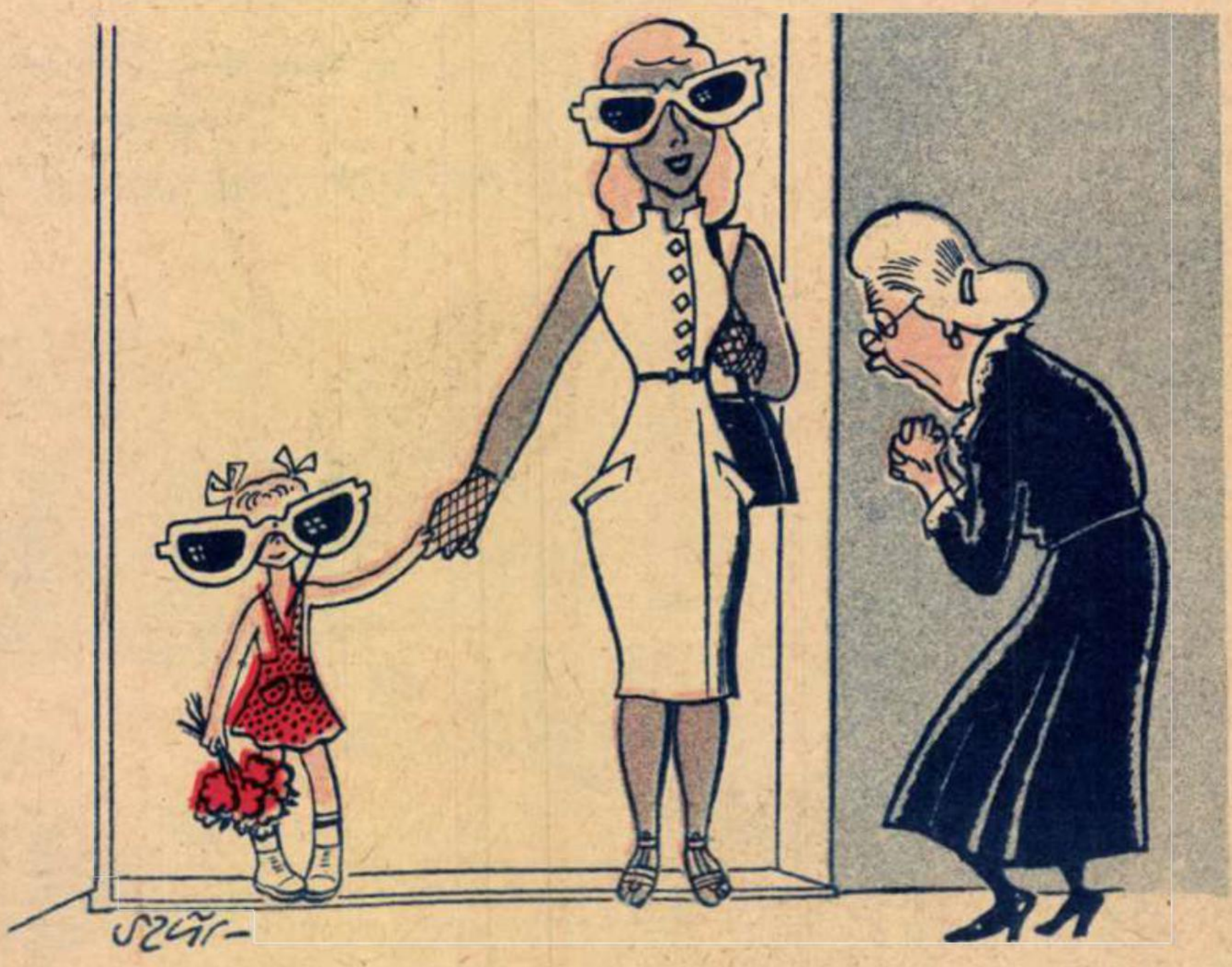

— A kép remek, de attól félek, nem való nyilvánosság elé! Egy pozitív hősnek ugyebár mégsem állhat el a füle...

A giccsfestő

Nagyanyó meglepődik

—Jaj, ez az én kis unokám?!
—Igen. Sajnos nem lehet gyermeknapszemüveget kapni...

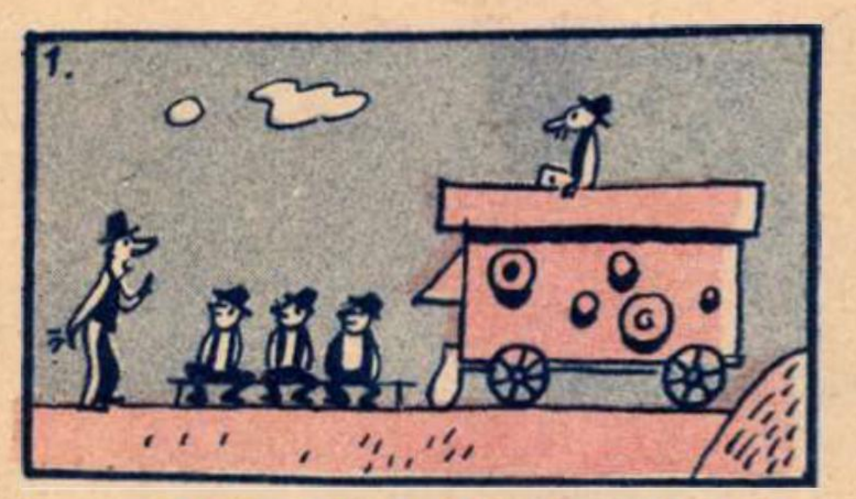
A bezárt házaspár

Néha hónapokig tart, amíg egyes javítószövetkezetek elvégzik az apró javításokat.

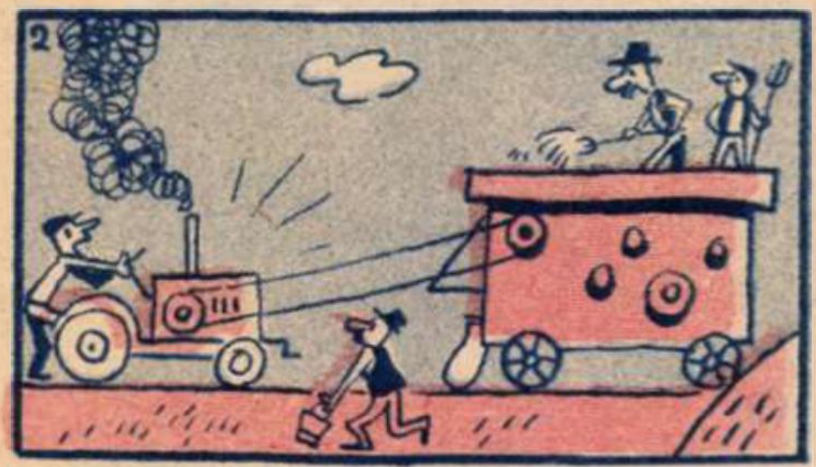

— Elhoztam a mai kosztot... A szövetkezetből azt üzenik, hogy két hét múlva megnézik, mi baja lehet a zárnak...

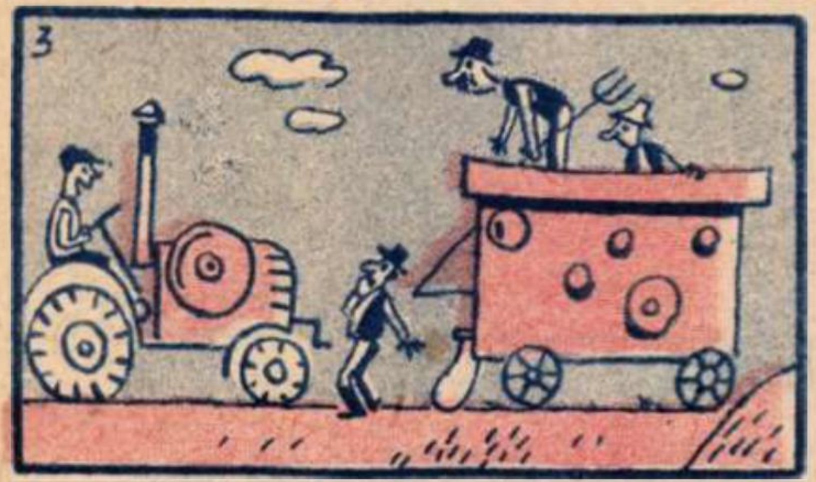
Történet a MEZŐLAKI gépállomásról

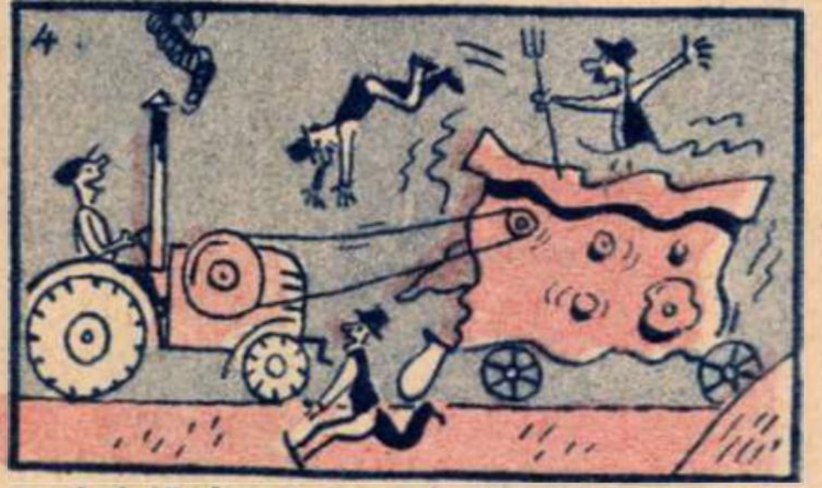
— Hát maguk miért nem csépelnek? Mire várnak?
— Várjuk az erőgépet Mezőlakról.

— No, végre megjött az erőgép, de kicsi és nem bírja a cséplőgépet hajtani!

— No, hoztam egy nagyobb erőgépet!

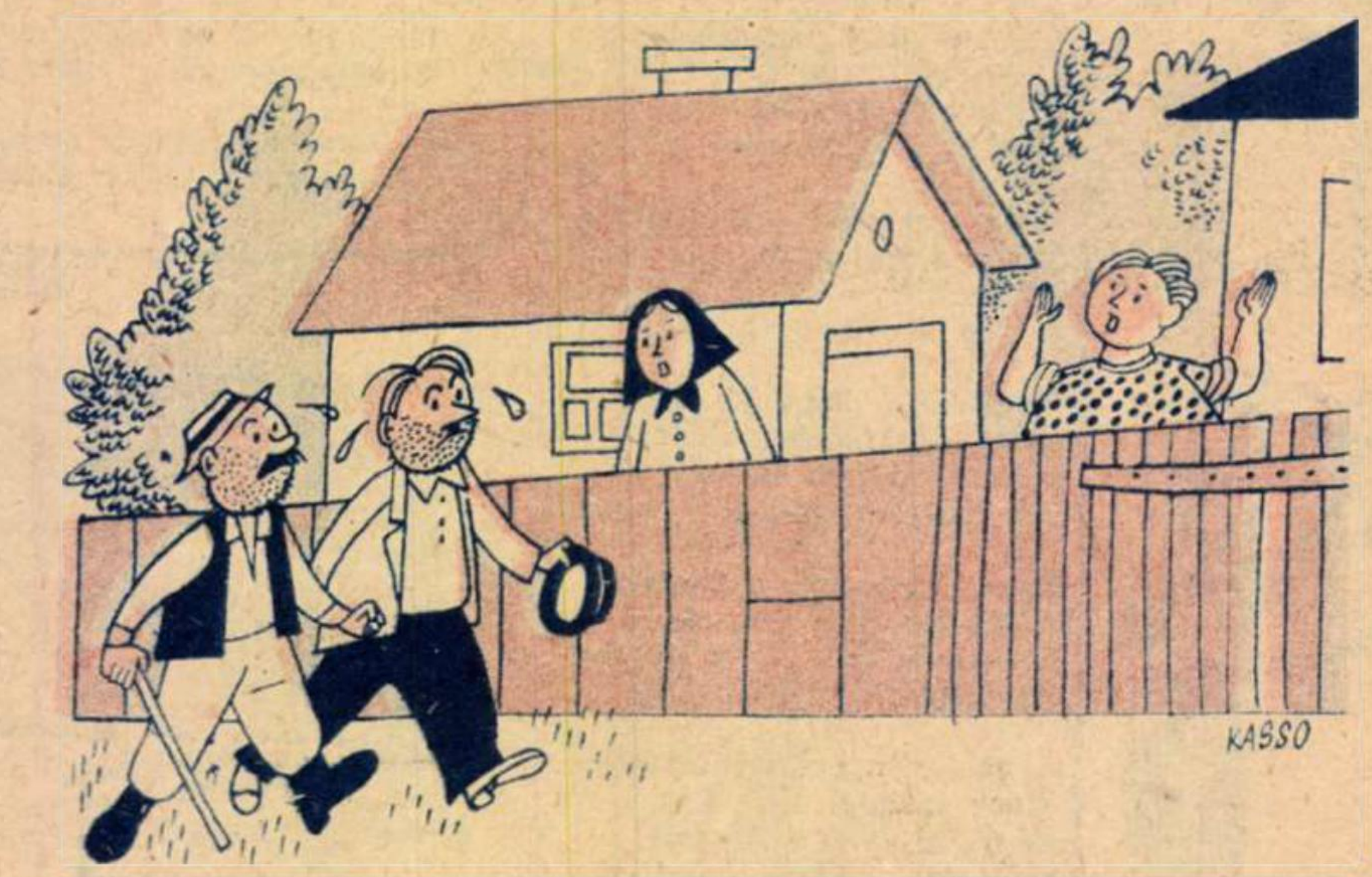
Cséplőgép: Jaj, ne hajtson ilyen vadul, mert...

szétmegyek darabokra! (és szét is ment!)

TÁVBOROTVÁLKOZÁS

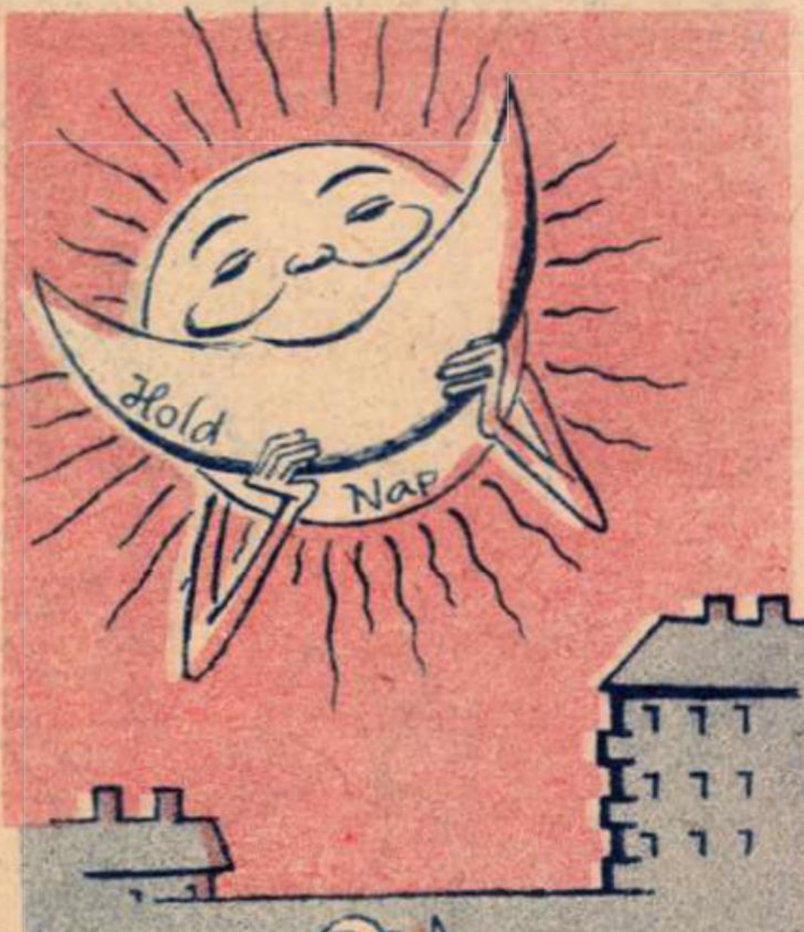
Egyes vidékeken több kilométert kell gyalogolni, amíg borbélyt talál az ember.

Asszonyok: Egész nap elvoltatok és nem jártatok a borbélynál!?
Férfiak: Dehogynem! De mire hazaértünk, újra kinőtt a szakállunk...

A példa ragadós

Itt a dinnyeszezon.

Egy régi levélen ezt írva találtam . . .

*A Zichy-család levéltárában **ez az 1333-ból** származó akta porosodott:*

MI, DRUGETH JÁNOS, a Magyar Királyság nádora, Urunktól, Károly (Róbert) királytól nyert különös birói meghatalmazásban, minden Krisztushivő olvasót üdvözlünk.

Zách Máté pilisi főispán úrnak, felesége Cháky Anna, valamint Anna leánya megerőszakolása és fogvatartása, továbbá a nevezett hölgyek drága ruháinak elszaggatása, végül hat jobbágy erőszakos meggyilkolása miatt Zichy Aladár örökös főispán, szécsi és gyimesi várnagy úr ellen inditott perében, illő és alapos vizsgálat után, figyelembevéve minden tanúvallomást, részben pedig a nevezett Aladár úr beismerését, a tényállást a következőképpen állapitjuk meg és vélelmezzük:

A nevezett hölgyek hat jobbágy kiséretében Gyarmatról Visegrádra utaztak. Szécs vára közelében Aladár úr katonái és udvarnokai megtámadták őket és a jobbágyokat megölve, a hölgyeket a nevezett várba akaratuk ellenére bekisérték. Itt ugyancsak akaratuk ellenére Aladár úrral együtt kellett vacsorázniuk és nagymennyiségű bort fogyasztaniuk, majd kénytelenek voltak az egész éjszakát vele tölteni. Ő pedig berúgott, leszaggatta Anna asszonynak, az anyának, marmotaprémmel bélelt köpenyét és Anna leányasszonynak brabanti csipkéből készült ingét. Reggel pedig a hölgyeket biztos kisérettel hazaküldte.

Ezért Aladár urat a következő elégtételekre kötelezzük:

Anna asszonynak, az anyának, megerőszakolásáért fizessen a férjnek SZÁZÖTVEN EZÜSTMARKÁT.

Item: Anna leányasszonynak a megerőszakolásáért fizessen az apának ÖTVEN EZÜSTMARKÁT, ugyanis ez utóbbi hajadon személy teherbe nem esett, ezért tehát az őt ért kárt többre becsülni nem lehet.

Item: A nevezett ruhák elszaggatásáért fizessen TÍZ EZÜSTMARKÁT.

Item: A hat jobbágy meggyilkolásáért fizessen HAT EZÜSTMARKÁT.

És az anyaszentegyház bocsánatáért és lelke üdvösségéért fizessen a leleszi Szent Kereszt monostor konventje apátjának kezéhez HÁROMSZÁZ EZÜSTMARKÁT.*

Kelt Visegrádon, a Szent Péter és Pál apostolok ünnepén, a Kegyelem MCCCXXXIII. évében.

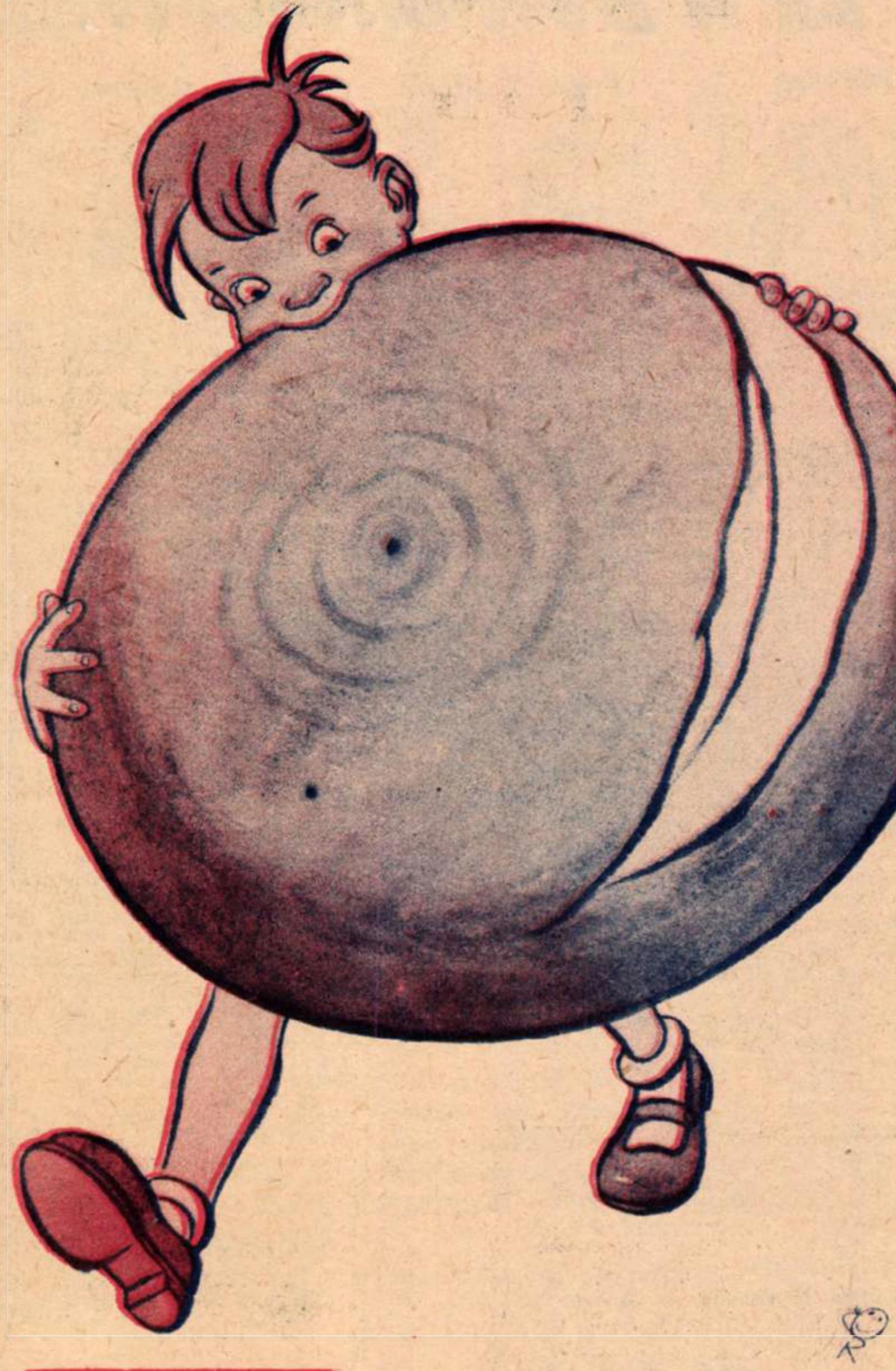
** Az ezüstmárka értéke ezidőtájt a következő: Egy hizott marha vagy egy munkaképes férfijobbágy értéke: 1 márka, egy ló értéke: 2 márka.*

Kevés pénz volt forgalomban, ötven-hatvanezer holdas birtokokat 40—45 márkáért zálogositottak el.

Eredeti okmány alapján közli:

Polgár József.

Kitűnő az új kenyér

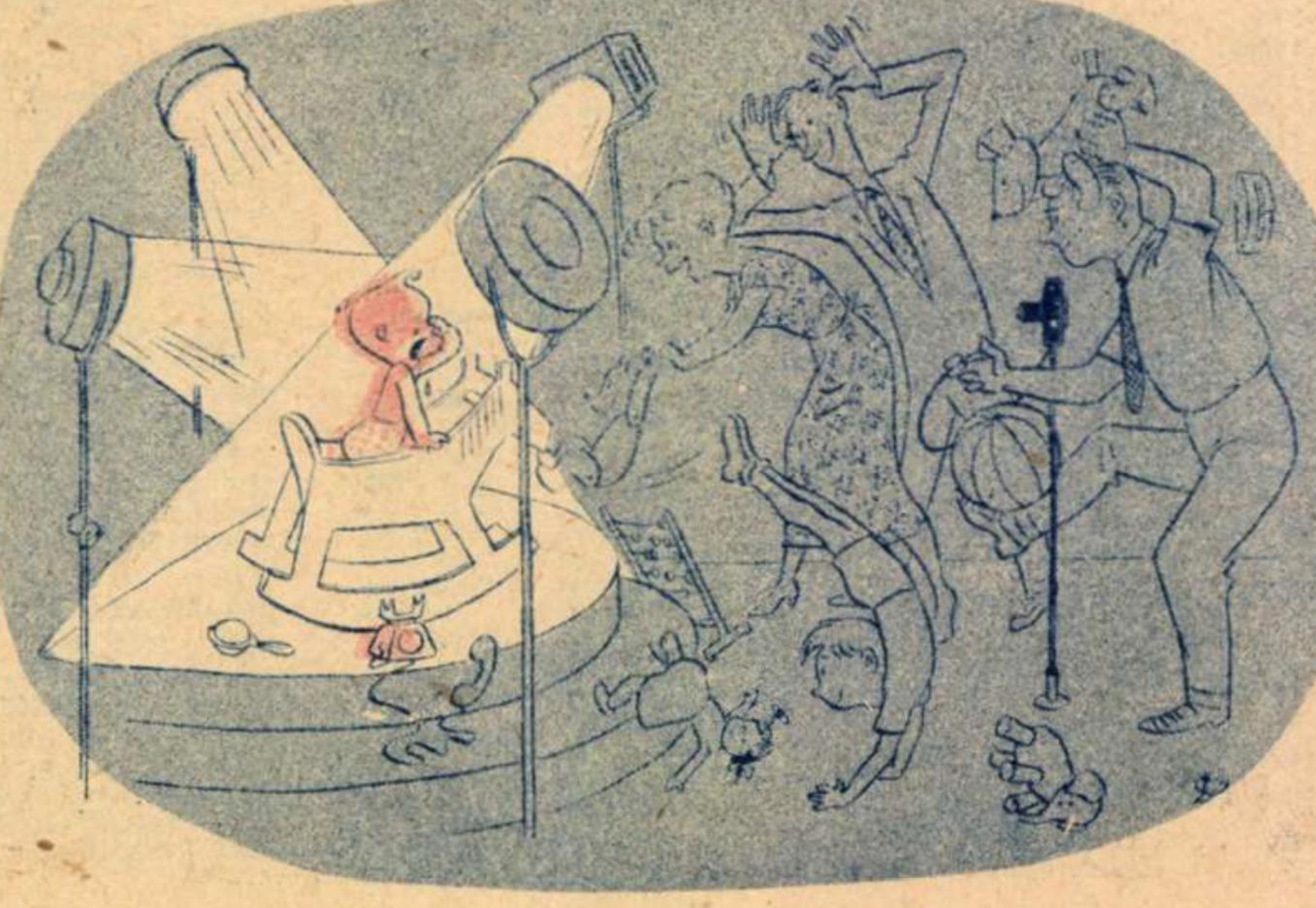

ESTI FUTBALLMÉRKŐZÉS

Ahogyan azt naiv rajzolóművészünk elképzeli.

Megnyilt a „Mosoly Albuma" gyermekfényképműterem

Heti Krónika

Lanielnek a fasiszták rehabilitálásáról előterjesztett törvényjavaslatát a francia nemzetgyűlés reakciós többsége megszavazta. A sors nem volt egyformán kegyes a francia fasisztákhoz. Az egyiket rehabilitálni kell, a másik rehabilitál . . .

*

Eisenhower propagandalevelekkel támogatja Adenauert a választási harcban. Emlékszünk, hogy a pápa is támogatta a bukott de Gasperit. Eisenhower pápább akar lenni a pápánál, és valószínű, hogy Adenauer is degasperibb lesz De Gasperinél.

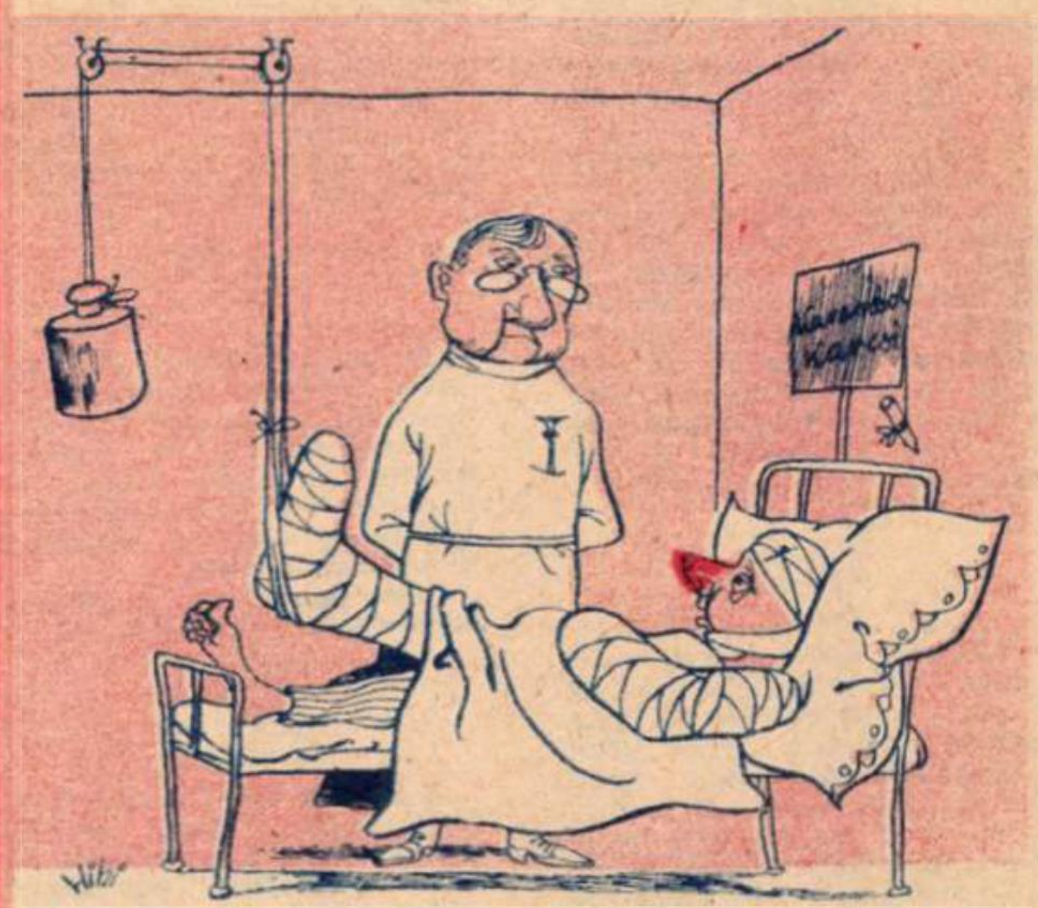
*

A kormánykoalícióban részvevő nyugatnémetországi Német Párt képviselőnek jelölte Hjalmar Schachtot, Hitler gazdasági csúcsminiszterét, akit a németek a halál bankárjának neveznek. Úgy látszik, a végén a bajusz lesz az egyetlen, amit Adenauer nem vesz át Hitlertől.

*

A kalkuttai rendőrség fegyveres támadást intézett a sajtó képviselői ellen, akik résztvettek a kalkuttai dolgozók gyűlésén. Tizennyolc újságiró megsebesült. A sajtószabadságot Kalkuttában úgy értelmezik, hogy az újságirónak joga van megtölteni a töltőtollát, a rendőrnek viszont joga van megtölteni a revolverét, hogy a töltőtoll használatát megakadályozza.

Póruljárt motoros

Karambol Karcsi: A baj ott kezdődött, hogy az út bekanyarodott, én meg nem . . .

Orvos: Téved. A baj ott kezdődött, hogy ivott két deci bort . . .

Bonyodalom a gyermekjátszótéren

— Hiába bőgsz, nem lehetsz Puskás ezen a meccsen, mert legalább egy játékos kell a csapatba, aki nem Puskás.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Éberség

A „Kultúra" Külkereskedelmi Vállalat dolgozói vagyunk. Az elmúlt szombaton délben a Külkereskedelmi Minisztériumból telefonértesitést kaptunk, hogy hétfőn, július 20-án reggel 9 órakor jelenjünk meg a Könnyűipari Minisztérium III. emeletének 348. számú szobájában, ahol fontos értekezleten kell résztvennünk.

Hétfőn reggel 9 óra előtt 5 perccel jelentkeztünk a portásnál. Nem engedtek be bennünket, mert a porta nem kapott értesitést jövetelünkről. Megkértük, telefonáljanak a III. emelet 348-ba, de kijelentették, hogy ez nem tartozik munkakörükhöz, menjünk a tudakozóba.

A tudakozóban kétségbevonták, hogy minket egyáltalán behivtak. Ismét kértük: telefonáljanak a 348-ba. A tudakozóban ülő egyik elvtárs nem tett eleget kérésünknek, mert — mint mondta — éberségből nem szólhat fel. Újbóli kérésünkre megfellebbezhetetlenül kijelentette: „Kiss elvtárs megtiltotta, hogy ilyen esetekben telefonáljunk".

A város másik feléből hiába mentünk a minisztérium bizonyára fontos értekezletére és órákat pocsékoltunk el eredmény nélkül munkaidőnkből.

Földvári Ferenc,
a „Kultúra" V. vezetője

Fogas kérdés

Levelezőlapot kaptunk a Szakszervezeti Társadalombiztositási Központ szabolcsmegyei alközpontjától. A címzett mi, a kölcsei Állami Mezőgazdasági Gépállomás voltunk. Azt kérdi az SZTK: van-e a gépállomásnak gyermeke?

Gépállomásunknak cséplő-, erő- és munkagépei vannak, gyereket a gépállomás nem szült. Ezt az SZTK is tudhatná.

A levelezőlapon nevettünk volna, ha az ilyen felesleges és értelmetlen levelezőlap nem késleltetné dolgozóink szülési és családi segélyének kifizetését. Ugyanis több esetben megtörtént, hogy az alközpontban elvesztették a beküldött igazolásokat, újat kértek, máskor pedig visszaküldték és különböző felesleges mellékleteket kértek.

Helyes lenne, hogy ha az alközpont nem kérdezné meg a gépállomást: van-e gyermeke, hanem gyorsabban intézné a dolgozók, az emberek ügyét.

Szarvas Jolán, SZTK-felelős,
Virág Béla könyvelő

Ezerkétszázéves garancia

Az Élelmiszerkiszerelő vállalat gyöngydara-cukrot hozott forgalomba egykilogrammos csomagolásban és nyilván a biztonság kedvéért a dupla szalagragasszal körülfuttatott zacskókra ezt a feliratot nyomta:

„Szavatossági határidő hat hónap."

Megkérdeztük Scheer Dezsőt, a vállalat csomagolási osztályának vezetőjét, vajjon miért kapott az áru ilyen különleges csomagolást? Scheer elvtárs kijelentette, hogy a zacskók belsőrésze nedvszívó tulajdonságú. Szakszerű csomagolás esetén hat hónapig jótállnak érte, de ez korántsem azt jelenti, hogy a cukor vagy a csomagolás minőségében hat hónap után változás állna be. Beszéltünk egy kémikussal, aki elmondta, hogy a cukor olyan természetű anyag, hogy szimplacsomagolásban akár hatszáz évig is eláll.

Eddig soha nem volt kifogás a cukor szimpla csomagolása ellen, de a Kiszerelő Vállalat nemrég gondolt egyet, s a cukrot beszerelte dupla zacskóba. Ebből logikusan az következik, hogy a cukor ezerkétszáz évig áll el. Ezt azonban még a Kiszerelő Vállalat is sokalta, tehát ráirta a zacskóra, hogy hat hónapig szavatol érte. Történelmi tévedés: nem hat hónap múlva, hanem ezerkétszáz év múlva jöhetnek csak a reklamációk.

Ne csomagolják a cukrot dupla zacskóba! Legyen a zacskó szimpla, mint eddig volt, nem kell pazarolni a papírt. A rejtélyes szavatossági feliratot pedig hagyják el, a cukor úgyis eláll, ameddig el nem fogy. Ezt szavatoljuk!

Mi van az újítási díjammal?

Három hónappal ezelőtt levelet írtam a Ludas Matyi „Le a bürokráciával!" rovatának, amelyben elpanaszoltam: hogyan labdázik a 32. sz. Építőipari Tröszt egyik megvalósított újításom díjának kifizetésével. Újításom, amellyel a tetőszerkezeteknél jelentős faanyagmegtakarítást érhetünk el, eddig már közel 300.000 forint megtakarítást eredményezett.

A szerkesztőség nyomban válaszolt és közölte velem, hogy panaszomat sürgős kivizsgálás céljából illetékes helyre továbbította.

Az Építésügyi Minisztérium VIII/B. főosztálya ezután értesitett, hogy a kivizsgálás eredményéről tíz napon belül értesíteni fognak. A levelet június 24-én küldték el. Azóta már több mint harminc nap telt el, de semmiféle értesítést nem kaptam.

Szőke Ferenc,
sztahanovista építésvezető
VII., Rákóczi-út 32.

*

Ludas Matyi véleménye: Helyes lenne, ha a műszaki főosztály B.-osztálya betartaná azokat az írásos ígéreteket, amelyeket osztályvezetői aláírással és a minisztérium bélyegzőjével erősítenek meg.

EZ AZTÁN ORVOSI JAVASLAT!

A MÁV Épületszerelő és Előgyártó Üzemi Vállalat dolgozói a Keleti-pályaudvar kupolacsarnokának tetőzetét is javítják. A régi, miniumos festéket lekaparják a vasalkatrészekről és a tetőt újból miniummal festik át. Ez a munka ártalmas az egészségre, mert a festéknek ólomtartalma van. A vonatok füstjét is beszívják a munkások. Kormányunk messzemenően gondoskodik az egészségre ártalmas munkát végző dolgozók védőételéről. Dolgozóink részére is kiutalták az előirásszerinti sóskekszet. Nyilván tévedés történt, mert a sóskeksz a melegmunkán dolgozók védőétele.

Szakszervezeti bizottságunk ezért beadvánnyal fordult az illetékesekhez és kérte a miniummal dolgozók részére kiutalt védőétel ügyének felülvizsgálását.

A beadványt június 9-én küldtük el a MÁV főorvosi hivatalába. Itt június 27-ig pihent a kérvényünk. Csak ezen a napon iktatták 447. szám alatt. Ugyanezen a napon el is küldték a minisztérium I/3. A. osztályára, ahová július 2-án érkezett meg. (Miért tartott ilyen sokáig?) Itt is iktatták és az aktára a 114/1673. szám került.

Ezzel azután el is akadt az ügy. Többszöri telefonsürgetésünkre először azt a választ kaptuk, hogy az ügyet már elintézték s az elintézésről bennünket értesítettek. Később kijelentették, hogy majd megvizsgálják az ügyet.

Lehet, hogy vizsgálják, lehet, hogy nem. Annyi tény, hogy azóta sem kaptunk más védőételt.

Van egy másik panaszunk is. Vállalatunk dolgozói a debreceni fűtőházban is fontos munkát végeznek. Füstfelszívó kürtőket szerelnek fel a fűtőház tetejére. Dolgozóink itt sok széngázt szívnak be, mert a teljesen befűtött mozdonyok jelentős mennyiségű széndioxidot termelnek. Azt akartuk elérni, hogy dolgozóink minél előbb megkapják a védőételt, ezért a MÁV orvosát kihívtuk a munkahelyre. Az orvos megjelent a fűtőházban, megállapította, hogy a munka egészségre ártalmas, azonban nem volt hajlandó megbízottunknak megmondani, hogy milyen védőételt szorgalmazzunk. Kijelentette, hogy javaslatát írásban fogja velünk közölni. Hosszú ideig vártunk erre az írásbeli válaszra, végül meg is érkezett. Szószerint ez volt a tartalma:

„A debreceni fűtőháznál folyó hó 2-án tartott szemlém alkalmával megállapitottam, hogy a vállalat dolgozói, akik a fűtőház füstfelszívóját szerelik, napi munkájuk közben (amit közvetlenül a fűtőház tetőzete alatt végeznek) a mozdonyokból kiáradó füst és széngáz ártalmának vannak kitéve. Ezért egészségük megvédése érdekében javaslom, hogy napi munkaidejükből a füst és széngáztartalom napi mértékének megfelelően, várakozási időt engedélyezzenek. Debrecen, július 4. MÁV kerületi orvos. Debreceni Iq. I. oszt."

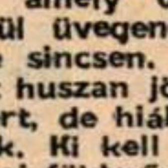
Ludas Matyi, fejtsd meg a rejtvényt: hogyan lett a dolgozók védőételéből várakozási idő? Véleményünk szerint akármennyi várakozási időt is számolunk el — amit egyébként a fennálló bérezési rendeletek sem engednek meg, — ezzel semmit sem javítottunk dolgozóink munkakörülményein, mert a várakozási időből semmiféle varázsló sem tud védőételt előteremteni.

MÁV Épületszerelő és Előgyártó Ü. V. Kalcsó István Ü. B. elnök

DIÓHÉJBAN

Oláh Sándor (Felnémet) panaszolja, hogy amikor a táborfalvai földművesszövetkezet italmérésében sört akart inni nyolcadmagával, a csapos kijelentette, hogy van ugyan világos sör, de nem csapol, mert nem biztos, hogy eladja és reggelig talán megromlik. Azt ajánlotta, hogy a társaság igyon barnasört, amely 6.40 forintba kerül üvegenként — és behűtve sincsen. Oláhék ottléte alatt huszan jöttek be világossörért, de hiába: sört nem kaptak. Ki kell oktatni a táborfalvai földműves szövetkezet csaposát: a sör azért van, hogy csapolják.

Pörböly állomáson két rossz pad van. Erről a két rossz padról írja Harai Géza bátaapáti lakos, hogy azok életveszélyesek. Aki ráül, az felborul vele. Ő is úgy járt, ráült az egyikre, lezuhant, könyökéről lejött a bőr és ráadásul a pad deszkája is ráesett. Így járt a két paddal a pörbölyi erdőgazdaság majdnem minden dolgozója. Mi lenne, ha a MÁV megjavíttatná a padokat?

Ostromállapot van a trolibusz Izabella-utcai vonalán. Nagy területen felszedték az úttestet és munkavégeztével rendetlenül, össze-vissza rakták vissza a köveket. A trolibusz gumikerekei kopnak és az utasok állandó „megrázkódtatásnak" vannak kitéve. Nem így kell megóvni a gépjárműveket és az utasok egészségét, — írja Richter Aranka, Almási-tér 15. szám alatti lakos.

Balmazújváros lakói vasárnaponként a népligetben pihenik ki fáradalmaikat. A népligetben fürdő van, kis- és nagymedencével. Van két öltöző is, egy férfi és egy női. Az egyik öltöző állandóan zárva van, egy helyen öltöznek a nők és férfiak. Így azután sokáig kell várni, amíg a másik nembeli sorrakerül. Még nagyobb baj, hogy a nagyobbik medence, amelyben ötszázan is elférnek, üres, az idén még nem is volt víz benne. Csak a kisebbik medencében lehet fürödni, — de abban csak nagyon kevesen férnek el.

A balmazújvárosi dolgozók kérik: nyissák ki mind a két öltözőt és üzemeltessék mind a két medencét.

A zalaegerszegi Útfenntartó Vállalat dolgozói sérelmezik, hogy az Országos Takarékpénztár a családiház-kölcsönökkel kapcsolatban negyedkiló nyomtatvány kitöltését kéri az egyszerű falusi emberektől.

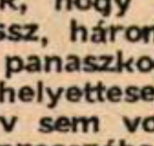
Nem lenne elég tizdekányi nyomtatvány kitöltése is?

A siófoki nyaraló dolgozók panaszolják, hogy órákig kell várniok a borbélyoknál, mert a Siófoki Vegyesipari Kisipari Termelő Szövetkezet régi rendelkezés értelmében nem tud új tagot felvenni a fodrász-szövetkezetbe. Adjanak ki új rendelkezést!

Julius 24-én Zilahy Ferenc fodrász több társával betért a József-körúti Ifjúsági-eszpresszóba, ahol öt szimplát kértek. Feketeszínű vizet kaptak. Megkérdezték a kávéfőzőnőt, hogy miért nem kávét adnak, mire azt a választ kapták, hogy a kávé valóban rossz, három napja mindenki panaszkodik. A vezető, a helyettese, sőt a panaszkönyv sem volt található az eszpresszóban. Ezért fordultak az eszpresszó látogatói a Ludas Matyihoz.

Iván Jánosné lábzúzódást szenvedett és a Rókusban röntgenleletet vettek fel a sérült lábról. Elment a felvételért, amelyet elvitt a Peterdy-utcai rendelőintézetbe. Az orvos megnézte a felvételt és így szólt:

— A technika csodája! A lábát fényképezték le és a felvétel mégis kezet mutat...

Avagy: aminek nem szabadna lennie...

Végre egy kis friss levegő

(A Villamos Forgógépgyár szerelőcsarnokának dolgozói panaszolják, hogy az üzem ablakait nem lehet kinyitni és ezért, valamint a felső duplaüvegen keresztül tűző nap miatt 40 fok meleg van a csarnokban.

— Mit hoztál? Kávét?
— Dehogy kávét! Egy kis hűvös levegőt...

Korzika réme a Fészekben

Gengsterozzo, az ezerszeres korzikai rablógyilkos így szólt alvezéréhez, az ötszázszoros gyilkos Accasto Farravalohoz:

Ég a föld a talpam alatt. Ötezer carabinieri üldöz, menekülnöm kell.

— Hová menekülsz? — kérdezte Accasto Farravaló.

— Budapestre.

— Ott is elfognak!

— Tévedés. Szakácsnak alkalmaznak a Fészek-kávéházba, a Körúton.

Accasto Farravalo hitetlenül csóválta meg a fejét és megjegyezte:

— Nem a Fészekbe, hanem a Via Marcoba kerülsz Budapesten.

Fogadjunk! — csapta bele véres tenyerét Gengsterozzo Accasto Farravalo kezébe.

Egy hét múlva Accasto Farravalo a mellékelt fényképet kapta Budapestről. A felvételen Korzika réme látható, akit a Fészek-kávéház vezetője, mint étvágygerjesztőt rajzoltatott a kitűnő konyhát és ételkülönlegességeket ajánló cégtáblára.

Gengsterozzo megnyerte a fogadást!...

*

Lapzárta után a Fészek közszeretetnek örvendő régi szakácsa felkereste szerkesztőségünket és közölte, hogy nem azonos azzal a korzikai rablógyilkossal, aki a cégtáblán érthetetlenül, mint a Fészek szakácsa szerepel...

TÁVIRAT

Elektromos Művek
Budapest

Miért égnek 200-as égők vakító napsütésben az Áfonya-utca, Vérhalom-tér, Cimbalom-utca környékén?

Regős László
Áfonya-utca 9.

Ludas Matyi elintézte

A tüskeszentpéteri állomás kátrányteteje ügyében irott panasz helytálló. A bitumen alacsony olvadáspontja miatt a melegben meglágyult és lefolyt. Utasitottuk az igazgatóságot, hogy a tetőfedést kavicshintéssel és bádogfedéssel javítsa ki.

Közlekedésügyi Minisztérium
Vasúti Főosztálya

A Maradékfeldolgozó Szövetkezet 10. sz. boltjával kapcsolatban közöljük, hogy a 10. sz. üzlet vezetője hibát követett el. Ugyanazt a ruhát több vevőnek odaigérte, az ügyet bürokratikusan kezelte, a vevőt ide-oda küldözgette, tanácsot adott, de ruhát nem. Megállapitottuk, hogy a panaszkönyv a nyitáskor nem volt az üzletben. Ez is súlyos hiba. Értesítettük Gregor Jánosnét, hogy — ha méretét beküldi — ugyanolyan ruhát készítünk részére, ugyanabban az árban és postán elküldjük címére.

Maradékfeldolgozó
Kisipari
Szövetkezet

A „Hány óra van?" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. Az órát a Döbrentei-térről helyezték át és az áthelyezéssel kapcsolatos „beszabályozás" miatt fordultak elő eltérések. Időközben az órát megjavították, már pontosan jár.

Bp. Városi Tanács VB
K. Szabó József
csoportvezető

A „Hiba Türjén" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. A cikk adatai megfelelnek a valóságnak. Az adóügyi megbízott 1952-ben az adóját kifizette, de begyűjtési kötelezettségének csak részben tett eleget, 1953-ban viszont begyűjtési kötelezettségének tett eleget, de adóját nem fizette. Gondoskodtunk arról, hogy a jövőben minden vonalon eleget tegyen kötelezettségének. — Egyébként tévesen írták községünket Törjének, mert Türjének hívják. De így is magunkra ismertünk.

Megyei Tanács
Zalaegerszeg,
Antos István o. vez.

„Emléktábla"

Pesti ember vagyok, jól ismerem a város minden zegét-zugát. Kívülről tudom az összes palacsinta- és rétesboltok címét és meggyőződésem, hogy bekötött szemmel is hazatalálnék a város bármely pontjáról. Mégis a napokban kiderült, hogy akad még újdonság Pesten számomra is. Sikerült ugyanis felfedeznem egy „emléktáblát", amely eddig elkerülte a figyelmemet, de a jelek szerint a VII. kerületi Tanácsét is.

A Majakovszkij és Kazinczy-utca sarkán lévő épület falába, káprázatos kiállításban, színes mozaikból sárga alapon, fekete betűkkel a következő szöveg van beépítve:

ALAP
ÉS
TARTALÉK
TŐKE
155
MILLIÓ

Az épület az Államvasutak Budapesti Igazgatósága Hídcsoport-jáé, azonban a ház homlokzatán, dacolva az idő múlásával, töredezett üvegtábla hirdeti, hogy valamikor a „Király" borozó is ott élte fénykorát. Továbbra is homályos maradt viszont előttem az „emlékmű" eredete. Ennek ellenére annyi bizonyos, hogy 155 millió alap és tartalék tőkével, csak olyan emberek rendelkeztek, akik kizárólag abból éltek, hogy a mások munkája által keletkezett jövedelmet, saját felvirágoztatásukra fordították.

Ezzel kapcsolatban eszembe jutott serdülő fiatalságom ideje, amikor még a termelőeszközökhöz való viszonyom igen rapszódikus volt és örültem, ha a mindennapi kenyeret sikerült „összeharácsolnom" a magam számára, nemhogy alap és tartalék tőkére tellett volna.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztak bennem, miközben elmerülten tanulmányoztam ezt a rosszemlékű „emlékművet". Gondolom, az illetékesek fejében is át fog cikázni egy észszerű gondolat ezzel kapcsolatban! — és talán eltávolítják az „emlékművet".

Sz. Gy.

GERGELY MIKLÓS:

Nem a lista teszi a kulákot

— Felvirradt végre a mi apunk! — rikkantotta Pözög Ambrus.

A többi kulák bólogatott és zaporán köszörülte a sok zilvóriumtól meg a sok sutogástól berozsdásodott torát.

— Most mi az első teendő? - kérdezte Balog Döme, aki legkevésbbé volt közöttük

észeg; ez azonban az adott örülmények között nem soat jelentett, mert már a agy örömben mindnyájan eitták magukat.

— Fogata... fogasa... foasitani kell az intézkedéseet — jelentette ki szabatoan Pöszög Ambrus, aki szeette a finom beszédet. — De haladéktalanul!

— A fene megeszi — mond'a Duplafejű Csoványos, aki érmes ember hírében állott s nem ok nélkül. — Nem ürgős, most már úgyis miénk a világ! Én először kimulatom magam amúgy istenigazában! A többi mind aztán jön!

— Én is — csatlakozott hozzá Perecz Béni.

— Nagy marha voltál világéletedbe — jelentette ki Pöszög Ambrus.

Perecz Béni megmarkolta a szódásüveget, amely kizárólag disznek volt az asztalon, de Balog Döme elkapta a karját.

— Ne veszekedjünk, uraim! — mondta előkelően. — Most veszekszünk, amikor eltörölték a kuláklistát?

Pöszög Ambrus lelkesen tapsolni kezdett. Akkor kinyilt az ajtó és belépett a felesége. Pöszög Ambrus abbahagyta a tapsot.

— A fene ott egye meg magát, ahol van — kezdte Pöszögné. Most issza el az eszét, amikor a legnagyobb szükség van rá! Jön mindjárt haza?

Az, hogy az utóbbi mondat kérdés formájában hangzott el, nem tévesztette meg Pöszög Ambrust. Megadóan cihelődni kezdett.

— Ne izélj már — mondta a feleségének. — Ne félj semmit, reggel már foga... fogasittatom a megfelelő intézkedéseket. Van énnékem magamhoz való eszem.

Pöszögné morgott valamit az ura eszéről, de erre már nem igen figyelt senki, mert nem tartozott szigorúan a tárgyhoz. Balog Döme is felkelt az asztaltól.

— Én is intézkedek reggel — csapott az asztalra. — Majd én megmutatom a tisztelt csoporttagoknak! Ha eddig nem tudták, ki az a Balog Döme, most majd megtanulják! Az anyjuk mindenit... Mondtam én mindig, de nem hitték el nekem... Hanem most majd megnézem, hogy kit veszek vissza cselédnek... Meg én...

Duplafejű Csoványos belekarolt Perecz Bénibe.

Megyünk, koma? — kérdezte.

— Megyünk hát! Hová?

— A városba.

— A városba? Minek?

— Mulatunk egyet! Kirúgjuk a kocsma oldalát!

— Azt ki! — egyezett bele Perecz Béni.

Kimentek a holdvilágos éjszakába. Karonfogva mentek, mint a szerelmesek, de így se volt könnyű.

Az anyjuk istenit — mondta Csoványos.

— A büdösöknek — mondta Perecz.

— Most aratnak.

— Majd elvesszük a kedvüket tőle.

Nem kellett sok szó, értették egymást nagyon.

— De előbb kimulatjuk magunkat istenesen.

— Ránkfér már.

Csak a csoportelnök háza előtt torpant meg Csoványos.

Van nálad gréta? — kérdezte.

— Gréta? Mi a fenének?

— Felirhatnánk valami szépet.

— Nincs nálam gréta.

— Nagy márha vagy, hogy gréta nélkül járkálsz. Kell az most már. No mindegy, majd hazajövet. Van időnk bőven, a miénk most már a világ.

Az állomás üres volt. Csoványos kizörgette az állomásfőnököt.

— Mikor megy a vonat? kérdezte.

— Hajnali négykor.

— Hajnali négykor?! Hogy beszél velünk? Nem kulákok vagyunk már, hanem urak! Indítsa el a vonatot hallja, mert magát is megtáncoltatjuk!

Az állomásfőnök betette az ajtót. Csoványos köpött egyet.

— Ez is másképpen fog majd beszélni!

— Hamarosan — vélte Perecz.

Lefeküdtek a földre és elaludtak. Csoványos azt álmodta, hogy akasztófát állított fel az udvarán, a disznóól előtt. Csak a vonat zakatolására ébredtek fel.

— Beszállás mondta Csoványos.

Sokan utaztak, de Csoványos nem nézte kinek jut hely, kinek nem, végigfeküdt az egyik padon.

A városban kiszálltak és elindultak a nagyvendéglő felé.

— Menyecskéket kéne szerezni... — szólt Csoványos. — Anélkül nem mulatás a mulatás!

A piacon az árus asszonyok már állitgatták az ernyőjüket. Perecz odasandított.

— Hászen éppenséggel... — vélte.

— Nono — hűtötte le Csoványos. — Azt a babosruhásat ne nagyon nézzed. Azt én láttam meg először.

— Nem az számít, hogy ki látta meg először!

— Hát mi a fene?

Pereczet elfutotta a méreg.

— Kötekedel velem, Bódi? — csattant fel.

Márminthogy én kötekedek?!

— Te hát! Egy ilyen napon!

Csoványos szétvetette a lábát és megrántotta a nadrágszíját. Márpedig azt mindenki tudja, hogy nem jelent jót, ha Duplafejű Csoványos Bódog szétveti a lábát és megrántja a nadrágszíját. Egy kicsit dülöngélt a sok pálinkától, megmarkolta Perecz vállát, hogy el ne essen.

— Tisztellek-becsüllek, Béni — kezdte vésztjósló nyugalommal.

— Én is tisztellek-becsüllek, Bódi — adta vissza a szót Perecz Béni.

Avval ő is szétvetette a lábát és megrántotta a nadrágszíját. Ő is dülöngélt, ő meg a Csoványos vállát markolta meg, hogy el ne essen.

Az asszonyok érdeklődve közelebb jöttek, de aztán egy kicsit távolabbra húzódtak.

— Ezt nekem mondtad, Béni?

Neked hát, Bódi! Nem is másnak!

Az asszonyok még távolabbra húzódtak.

*

Pöszög Ambrusné belépett Csoványosnéhoz.

— Nekem beadtak, Terka — mondta tompán.

— Be? — kérdezte fakó hangon Csoványosné.

— De be ám, a mindenségit az ilyen embernek! A fene egye meg még a napot is, amelyiken hozzámentem! Hogy egy felnőtt ember ilyen legyen!

— Mi történt? nézett fel Csoványosné.

— Mi történt, mi történt! Hát az a féleszű Ambró azt hitte, hogy most már övé a világ, fogta magát, elment aratni a csoport földjére...

— Hiszen te mondtad neki, Kati...

— Én? Márminthogy én? Méghogy én?! Hát hiszen mondani mondtam, az igaz, de mért olyan buta, mit hallgat énrám? Ő a férfi... Vágja ott a rendet, oszt kiabál: Majd megmutatom nektek, büdösök!

— Kiabált?

— Hát! Legalább csendben csinálta volna... Jöttek a csoporttagok...

És?

— Mit és? Már ül is az én áldott jó Ambróm... Az a tökkelütött! Minek is mentem hozzá... Hogy egy férfinak ennyi esze legyen csak... Könnyű neked, Terka... A te uradnak több sütnivalója van... Az nem olyan forrófejű... Az inkább bement a városba mulatni... Bár az én szegény Ambrusom is azt tette volna... A te uradnak a feje se fáj most, az nem ül, mint az én Ambrusom...

Csoványosné bánatosan legyintett:

— Dehogynem ül. Ül az. De még Perecz Béni is ül.

— Micsoda? — nézett fel Pöszögné. — Ülnek?

— Az mondta tompán Csoványosné.

— Dehiszen ők nem mentek aratni a csoport földjére...

— Hát azt nem. De úgy megbicskázták egymást, hogy még a tárgyalást is csak egy hónap múlva lehet megtartani...

*

Mert nem a lista teszi a kulákot.

Miért bukott meg De Gasperi?

A bukott olasz miniszterelnök és akire támaszkodott

Ha Zámolyon tűzeset lenne . . .

A zámolyi tűzoltóparancsnok nem szervezte meg a tűzoltást, azzal az indokolással, hogy nincs tűz.

— No, most már megszervezzük a tűzoltást! Látják, ez itt a fecskendő...

Egyből sikerült!

Kisújszállás környékén történt, hogy Rózsa Gyula téeszcsé-csordás, egy skatulya gyufa és egy tömött pipa közös erővel népi szólás-mondást teremtett.

Úgy esett a dolog, hogy a reggeli fejés után Rózsa kihajtotta volna a csordát a legelőre. Ahogy kilépett az istállóból, megtömte pipáját, hogy rágyujtson. De közben elrobogott arra egy autó és megugrasztotta a teheneket. Az öreg zsebrevágta hát a gyujtót, riasztotta a kutyákat, mert mégis szégyen volna, ha a csorda mint vert had hagyná el a falut.

Amint kiértek a hegyesi részre, megint csak elővette a gyujtót. Végighúzott egy szál gyufát a skatulya oldalán, széthullott a gyujtó feje, mintha csak agyagból gyúrták volna. Próbálkozott egy másikkal. Az sercent dühösen, még szikrát is vetett, de lángot nem. Kezdte volna a mi emberünk a harmadikkal, de jött az elnök.

Ezt is ilyenkor hozza erre a nehézség — mordult fel a harag Rózsában. Nem mintha hadilábon állt volna az elnökkel, vagy nem mert volna előtte rágyujtani. Mert ki tilthatná meg az utóbbit egy csordásnak? De tavasz óta bevezették a szakaszos legeltetést és tegnap is kint volt Nagy Dani és szóvátette, hogy már egy hete ugyanazon a helyen legelnek az állatok. Hát most is mérgelődni fog a szakaszos istencsodája miatt, — támadt rossz előérzet Rózsa Gyulában.

Zsebrevágta hát a gyujtót is, a pipát is — hajkurászta a csordát, hogy menjen át egy másik szakaszra.

Aztán elment az elnök. Rózsa kifújta magát és újra csak a pipa és a gyujtó után nyúlt. De ki látott már ilyet? Egyszer csak bögölycsapat rohanta meg a békésen legelő állatokat. Futott a csorda szanaszét. Rózsa dühében még kampósbotját is egy piros-tarka után hajította. Rákáromkodott a kutyákra, de aztán maga járt előttük jópéldával futásban, nehogy a tehenek belegázoljanak a szomszédos kukoricaföldbe.

Rendbeszedte a dolgot. A nap már magasan járt. Igazán eljött a rágyujtás ideje. Elölről kezdődött a játék a gyujtóval. Egy szál, két szál, három szál. Egy lélekből fakadt káromkodás és Rózsa dühösen elhajította az egész skatulyát. A következő pillanatban megbánta ugyan és kereste is egy darabig. De zsombékos helyre dobta és nem akadt rá. Közben pedig itatni kellett a jószágot.

Ahogy végzett az itatással, tejképű fiatalember érkezett, mondván, hogy a járás küldte. Tétován kérdezgetett egyet-mást, alig tudta kivenni belőle Rózsa, hogy vele-e, vagy a csordával akar ismerkedni. De annyira rájött a pipázhatnék az öregre, hogy megkérdezte a jövevényt:

— Elvtársam nincs egy szál gyufája?

Az ifjú boldog büszkeséggel közölte, hogy nem dohányzik.

A járás embere beszélt, beszélt, az öreg szeme meg folyton a zsombékoson vizslatott. Egyszercsak felfedezte a gyufásskatulya sárga címkéjét. Rohant és már emelte is fel a gyujtót. Az egészen átázott.

Mit tehet az ilyenkor, aki csak önmagától várhat segítséget? A kútkávára kirakta száradni külön a dobozt és külön a gyujtó szálacskákat. Mire hazafelé indult a csorda, összeszedte Rózsa a tüzet kináló kincset, de az még mindig nem száradt ki eléggé.

Ballagott hát a csorda nyomában és szívta az üres pipát. Ahogy beértek a faluba, az istálló ajtajánál már vártak rájuk a fejőlányok. Az öreg megállt egy pillanatra az ajtóban, mélyet szívott a levegőből, a dohány jó ízére gondolt, aztán nagy nekifohászkodással végighúzott egy szál gyufát a dobozon. És a gyufa — csodák csodája — meggyult.

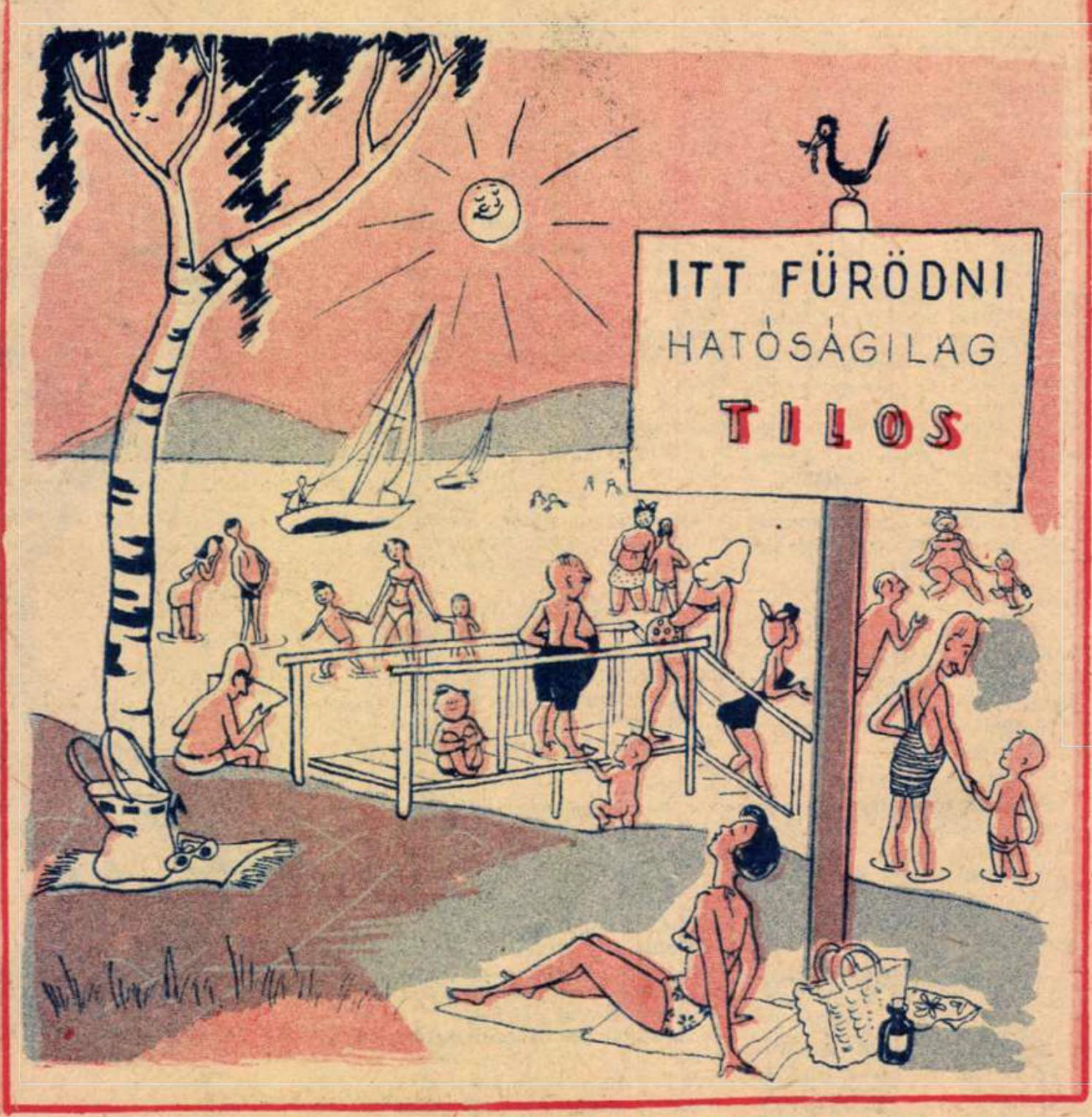
— No, ez egyből sikerült! — mondta elégedetten az öreg.

És a környéken másnaptól kezdve, ha valami csak nagyon körülményesen oldódott meg, azt mondták rá: „Ez is egyből sikerült, mint Rózsának a rágyujtás".

Bajor Nagy Ernő

BALATONFÖLDVÁRON

STELLA–EDMA riportja

Délelőtt tíz órakor verőfényben érkeznek a pesti látogatók Balatonföldvárra. Az üdülőben keresik a barátjukat.

— Künn van már a strandon, — hangzik az útbaigazítás. — Ott tessék keresni, ahol ki van írva, hogy fürödni szigorúan tilos...

A figyelmeztető-táblát alig lehet látni, úgy ellepik a fürdőzők a tiltott helyet. Ugyanilyen zsúfolt a fürdőhely minden strandja. Nem kevesebb, mint másfélezer SZOT-beutalt élvezi a jól megérdemelt pihenést, élvezi a magyar tengert, amelyet a dolgozók közül sokan most látnak először. Turnusváltás idején érkeztünk, ma írják sebtében az utolsó képeslapokat („gyönyörű itt minden, csak ti hiányoztok"), ma csomagolják a kézitáskákat. Tegnap este lezajlott a búcsúest, a dalnok sikerrel énekelte összefoglaló-balladáját:

Ég a napmelegtől
a Balaton partja,
Búcsúestjét most a
sok beutalt tartja.

A „hősköltem ényből" megtudtuk, mi mindent csinált végig a beutalt attól kezdve, hogy az üdülő gondnoka birtokba vette:

... Ettől kezdve kaptál
Rétest (diós, túróst)
Megismertél rögvest
Féltucat kulturost.
Gondoskodtak arról,
Ne legyen egy perced,
Övék lett a lelked,
Övék lett a tested.
Láttál kultúrműsort,
Sakkoztál a parkban,
Görgetted a kuglit,
Ugrottál magasban,
A súlyt úgy dobaltad,
Mint régen a Toldi
Hogyha sohsem úsztál,
Hozzá kellett fogni.
Aztán röplabdáztál,
Hallgattad a zenét,
A társasjátékban
Megetted a kefét,
És roptad a táncot,
Rogyásig, míg bírtad
Haza a párodnak,
mindezt meg nem írtad...

A turnus-záró verses összefoglaló „kipletykálta" a hibákat is. Elindultunk nyomában, hogy magunk is megénekeljük.

KEVÉS KÖNYV — SOK PÖRKÖLT

Megtaláljuk a versben, prózában, csasztuskában, jóhászban annyiszor ábrázolt fő-főkultúrost, Farkas Istvánnét, az üdülők ezreinek Judithját. Vonzó külsejű fiatal nő, nemrégen még segédmunkás volt a vasbetongyárban. Ő dirigálja a „földvári boszorkányokat" (bocsánat, de itt mindenki így nevezi az ugyancsak csinos és fiatal tagokból álló kultúros gárdát).

Farkasné egyszuszra elsorolja, mi minden jót kapnak a beutaltak, mozit, színházat, emhákát, kirándulást, futballmérkőzést. Mindez az ismerkedési est és a búcsúösszejövetel között játszódik le.

— A búcsúest különösen jól sikerült, — mesélte nevetve, — még egy ablakot is benyomtak a vidám hangulatban.

Őszintén feltárja a kisebb-nagyobb mulasztásokat is.

— A Repülőszövetségre haragszunk a legjobban — mondja. — Kilencedikére hirdettük az előadásukat, Latabárral és sok kedvelt művésszel. Nem jöttek el, le sem mondták. Aztán bejelentették az ejtőernyős matinét. Tűzelő napon ezrek várakoztak a Balaton partján. A mutatvány elmaradt.

Komolyabb panaszok is felmerülnek:

— Tessék megírni, hogy nem törődnek a kulturális felszereléssel. Nincs könyv, kevés a könyvszekrény... A Keltex-üdülőnek egyáltalán nem volt könyve. Megérkeztek a nyaralók, kértek olvasnivalót, — nincs... Az I. számú Autójavító 21 könyvet őriz a könyvtárában. Mi az hatvan beutaltnak?

A nagy étteremben körülállják a dolgozók a kultúrosnőt, résztvesznek a beszélgetésünkben, magasztalják a nyaralást, megemlítik a hibákat. Antal János sztahanovista így siránkozik:

— Van itt egy pincér, Temesvári Oszkárnak hívják, az mindenkit tömni akar, mint a libát. Azt szeretné, ha egyhetes nyaralás után a legcingárabb legény is részt vehetne a Kövérek Futballcsapatában.

Megtudjuk, hogy vasárnap izgalmas futballmérkőzés színhelye volt Földvár: a kövérek futballcsapata (alsó súlyhatár 80 kiló) mérkőzött a soványakkal. De hála a pincérek kedves kínálgatásának, egyre több játékost „igazoltatnak" át a kövérek csapatába.

Egybehangzó jelentések szerint a legkedveltebb szórakozás a „lepényevés", legutóbb kudarccal végződött. A versenyzők mohó foga alatt teljesen szétment a lepény. A vezetőség önkritikával élt és beismerte a balsikert.

— Mi jót akartunk, de sajnos, megbuktunk, mondja tréfálkozva Farkasné. — Linzertésztából készítettük a lepényt, hogy ízletesebb legyen és a porhanyós tészta szétment...

Ilyen sötét fellegek zavarták meg a nyaralás világoskék mennyboltját.

AKI ELŐSZÖR LÁTTA A BALATONT

Az édes balatoni napsugár nem találhatna magának jobb reklámot, mint Molnár Károlyné bronzbarnára lesült bőrét. Az ifjú sztahanovistanő, a Békéscsabai Pamutszövő „sodrónője" a férjével együtt nyaral, odahaza a mamára bízta tizenegy hónapos kislányát. Sugárzó arccal beszél élete első nyaralásáról:

— Mintha a mesebeli tündérországban jártam volna, olyan boldog két hetet töltöttem itt.

— Mondjon már valami rosszat is a nyaralásról! Kritikát kérünk!

Összeráncolja magas homlokát és megfontoltan válaszol:

— Sokszor adtak pörköltet!...

A LUDAS KIS PANASZKÖNYVE

1. Ezen a forró júliusi napon a pesti vásárcsarnokban, piacokon, üzletekben főzelék- és gyümölcshegyek hirdették a bőséget. A primőrök nagy győzelmének napján itt tavalyi sárgaborsó és aszaltszilva szerepelt az étlapon. Minden elismerés megilleti illetékes helyet: bizonyára nehezen szerezték be.

2. Reggelit csak féltíz óráig szolgálnak ki. A pihenni vágyó dolgozó választhat: vagy alszik, vagy eszik.

3. A moziban nincs számozott jegy. A közönség a tolakodás sorrendjében foglalja el a helyét. Az emberek egymást tiporják a félajtóra nyitott bejáraton. Győz az erőszak! Miért nem intézkedik a MOKÉP: számozzák a helyeket a balatoni mozikban is!

4. Balatonföldváron még a gyenge karakterű dohányosok is leszoknak a dohányzásról. A trafik ugyanis pont akkor nincs nyitva, amikor valaki cigarettát akar vásárolni. Néha „Rögtön jövök!" feliratú táblácska kecsegteti a szegény vevőt. Néha azt írja ki a trafikos, hogy „Kőröshegyen vagyok". (Talán mert ott jó bort mérnek.) Egy szívós természetű dohányos posztot állt a tábla előtt. Néhány röpke óra múlva megérkezett a trafikos és — bezárta az addig is csukott boltot. Most már jogosan: záróra volt.

5. Tizenegy forint a heti strandbérlet. A beutaltaknak is. Akár esik, akár zuhog, a jegy csak egy hétig érvényes, még akkor is, ha a rossz idő miatt egyetlenegyszer sem lehetett fürödni. A bürokratikus rendszernek eredménye mutatkozik: vadregényes „maszek"-strandokon, erősen fellendült a fürdőző forgalom. Miért „vágja" meg a beutaltakat a Balatoni Fürdő Vállalat heti 11 forinttal, — nem egyszer ellenszolgáltatás nélkül?

6. Csúcsteljesítményt ért el a Keringő-cukrászda. Hat forintot számít egy „nagy" adag fagylaltért. Nappal. Zene nélkül. Mentségére szolgáljon, az adag valamivel kisebb a legdrágább pesti cukrászda háromforintos fagylaltjánál.

7. A strandbüffé félegytől félkettőig szünetet tart. Ebédszünetnek nevezik. Az elnevezés tökéletes. Pontosan délidőben szünetel az ebéd.

EGY DOBOZ GYUFA PÁLYAFUTÁSA

A Somogyi Népbolt 3. számú fiókjában Balatonföldváron sorban állnak a vevők. Pedig az alkalmazottak Kutas vezetőkartárssal az élén szorgalmasan dolgoznak. Az egyik kánikulai napon hárman nem kevesebb, mint 986 türelmetlen vevőt szolgáltak ki, negyedévi tervüket 126%-ra teljesítették. Megolvastuk: 46 nyaraló állt sorba, hogy apróságokhoz jusson. És mi ennek az oka? A boltnak nincs National-kasszája. Hogyan vásárol valaki egy doboz gyufát a Népboltban?

a) A pulthoz megy, türelmetlenül vár, míg rákerül a sor, kér egy doboz gyufát.

b) Rezi kartársnő ír egy harmincfilléres blokkot, átnyujtja.

c) Rezi kartársnő beírja a tételt a saját tömbjébe.

d) A vevő sorbaáll a pénztárnál és lefizeti a harminc fillért.

e) A pénztárosnő lebélyegzi a blokkot.

f) A pénztárosnő beírja a tételt a saját jegyzékébe.

g) A vevő visszaáll a sorba és a pultnál megkapja a gyufát.

Tóth Lajos főellenőr még februárban megígérte a National-kasszát, ami alaposan leegyszerűsítené a fiók dolgozóinak munkáját. És megszüntetné a tolongást, a sorbaállást. De a Somogymegyei Népbolt központ nem akarja elhamarkodni a dolgot, még eddig nem küldött önműködő pénztárt, ellenben ebben az évben nem kevesebb, mint 105 körlevéllel örvendeztette meg a fiókot. Igaz, van közöttük nyolcoldalas is. Sűrűn gépelve.

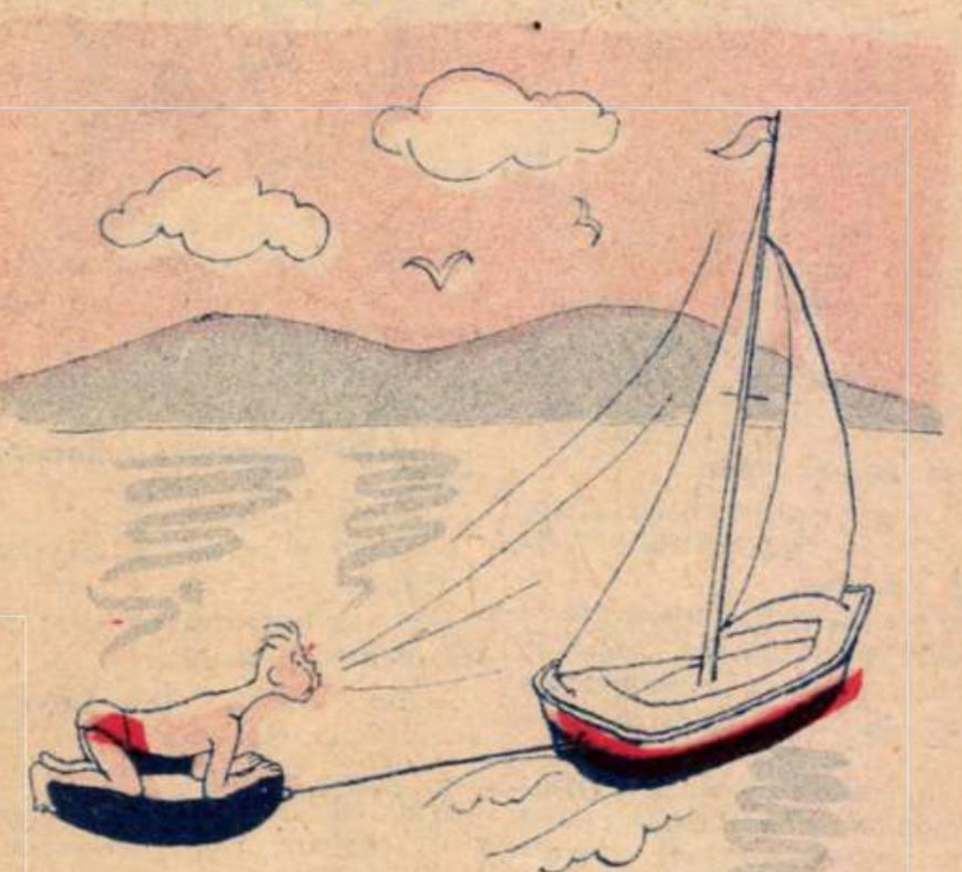
Erre mondja Kutas kartárs: „Sok a lé, kevés a velő."

Éjféli beszélgetés

— Hová mész fiam?
— Megnézem hátha nyitva van a trafik.
Mert nappal zárva volt...

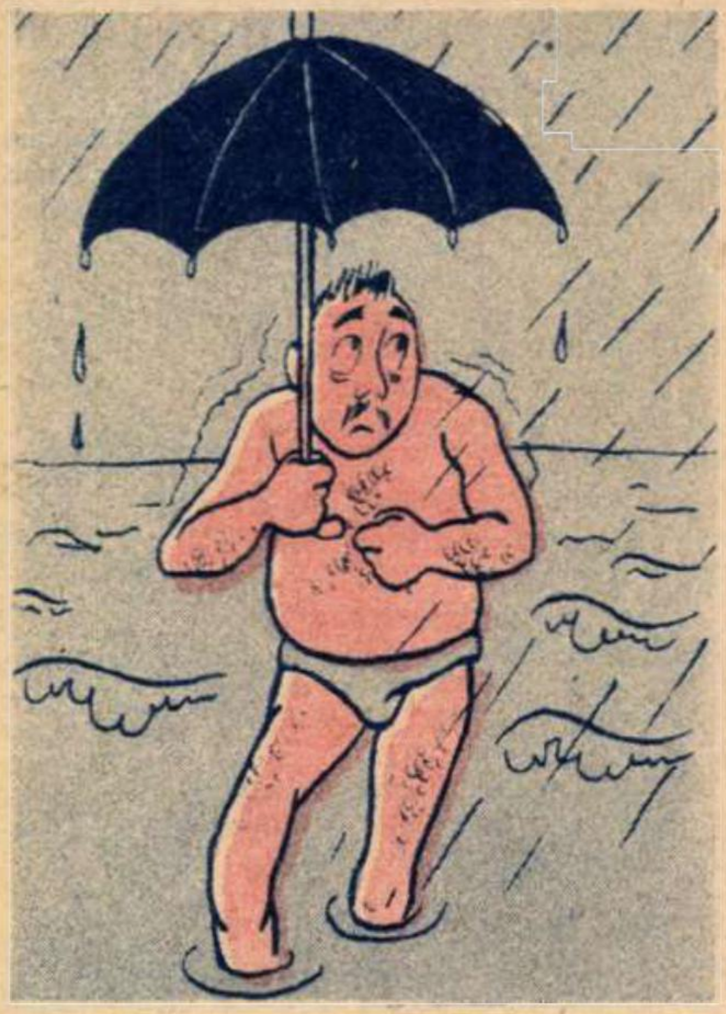
Szélcsendben...

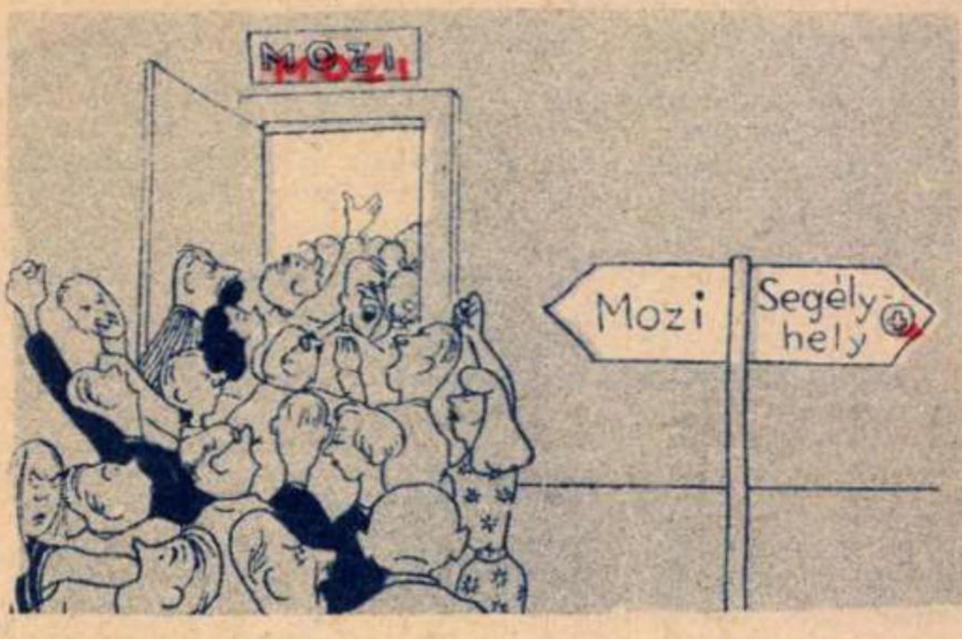
Kollektív olvasás

Kihasználja a strandbérletet

Javaslatunk

a mozi számára, tekintettel a nagy tolongásra...

Temesvári Oszkár, aki tömi a beutaltakat.

Mikovics Dezső műszerész és felesége, a Tisza Cipőgyár tervosztályának dolgozója. Az a tervük, hogy jövőre már nem fizetnek gyermektelenségi adót.

Kapuvári bácsi, az Újpesti Bőrgyár üdülőjének népszerű gondnoka.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.